

ΕΤΟΣ ΒΚΒ' • ΤΕΥΧΟΣ 97^{ον} *** ΙΟΥΛΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 *

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΤΟΣ ΒΚΒ' - ΤΕΥΧΟΣ 97ον
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ Ε.ΚΥ.Τ
(Κωδικός 1556)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
«ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΝ ΙΕΡΟΝ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ»
ΕΔΡΑ: ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ
Τ.Κ. 84 301
ΑΦΜ: 90256837 •
FAX: 22850. 25922

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΜΟΡΓΙΑΝΟΣ
Δανακός Νάξου, Τ.Κ. 843 02 ΝΑΞΟΣ
Τηλ.: 22850.61797
Κιν.: 6938848255
e-mail: pamorgianos@gmail.com

Έκδοτική Παραγωγή «ΣΑΪΤΗ»
Τηλ. 210-34.76.090

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τό περιοδικό διανέμεται δωρεάν.
Γιά τά έξοδα όμως ζελατινοποιήσεως
(συσκευασίας), έπικολλήσεως έτικέτας
διευθύνσεως άποστολής, μεταφοράς καί
ταχ/κών τελών, είνai άπαραίτητη
ή καταβολή έτησίως:
Τών παραληπτών έσωτερικού 20 ευρώ.
Τών παραληπτών έξωτερικού 30 ευρώ.
Διαφορετικά θά ζημιώνεται
τό Προσκύνημα, πού οί εισπράξεις του,
άπό τά κεριά είνai έλάχιστες.
Οί προσφορές γιά τό χτίσιμο του Ναού,
δέν πρέπει νά θίγονται.

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ:
432/540041- 46
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
361/0300206123

Ή άπόδειξη της Τραπεζής ισχύει
γιά τήν έφορία

Τά ένυπόγραφα άρθρα εκφράζουν
άποκλειστικά άπόψεις καί θέσεις των
συντακτών τους.

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

(ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ)

Έκεϊ πού χτίζεται τώρα
ό Θρυλικός Ναός της

«Φώτιζε Μεγαλόχαρη,
ρίχνε τό έλεός Σου
σ' όσους ένδιαφέρονται
νά χτίσουν τό ναό Σου».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2021.....	5
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΟΥ.....	8
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ.....	11
Η ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΝΑΞΙΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΘΡΟΝΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΙΟΣΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΟΥ ΠΡΟΤΕΡΙΟΥ.....	14
Ο ΟΣΙΟΣ ΣΙΣΩΗΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ.....	19
ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ «ΚΟΥΦΙΤΑΙΝΑ» ΣΤΗΝ ΚΟΡΩΝΟ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ ΤΟΝ 19 ^Ο ΑΙΩΝΑ.....	22
ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2022.....	26
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ.....	28
ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ & ΕΥΑΡΕΣΤΟ ΘΕΙΟ ΘΕΛΗΜΑ.....	31
200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΣΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821.....	32
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΑΓΙΩΝ.....	36
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ & Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ 1821.....	37
ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ.....	40
ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ.....	44
ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ.....	46

Έξωφύλλο: Ό μακαριστός Μητροπολίτης Διο-
σπόλεως Προτέριος (Παυλόπουλος) ιερουργών
στόν Ίερό Ναό.

Όπισθόφυλλο: Στιγμιότυπο άπό τήν Αρχιερατι-
κή Θεία Λειτουργία στό Ίερό μας Προσκύνημα τήν
ήμέρα της έορτής της Αγίας Θεοπρομήτορος Άννης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κάθε τεύχος που ολοκληρώνει την ύλη του και καταλήγει, με τη βοήθεια του Θεού, στην έκδοσή του αποτελεί για όλους εμάς, που επιμελούμαστε και διακονούμε τό περιοδικό της Παναγίας μας της Ἀργοκοιλιώτισσας, αἰτία μεγάλης χαρᾶς καὶ ἀγαλλίασης. Ἡ χαρά μας καὶ αὐτὴ τὴ φορά ἐνισχύεται ἔτι περισσότερο, διότι τό ἀνά χειρας τεύχος μᾶς προσφέρει, ἐκτός τῶν θεματικῶν που ἀφοροῦν στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, καὶ κείμενα ὑψηλῆς αἰσθητικῆς ἀρτιότητας ἀλλά καὶ θεολογικῆς οὐσίας.

Μέσα στή χρονικὴ περίοδο που καλύπτει τό παρόν τεύχος ἐορτάσαμε καὶ ἀξιωθήκαμε νά βιώσουμε πολλές καὶ σπουδαῖες Δεσποτικές καὶ Θεομνηστικές ἐορτές, καθὼς καὶ ἐορτές μεγάλων μορφῶν τοῦ ἀγιολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, γιὰ νά καταλήξουμε στὸν μήνα Δεκέμβριο καὶ στή «**Μητρόπολιν πασῶν τῶν ἐορτῶν**» κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο που δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν μέγιστη Δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Ἐξ αἰτίας δέ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς τῆς ἐορτῆς ἔκρινα ἡ ἀναφορά μου νά εἶναι σχετικὴ μέ τὴ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρίζει τὴν ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ὡς μέγα μυστήριον. Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος στήν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ του ἀναφέρει σχετικά μέ τὴ Σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου ὅτι πρόκειται γιὰ τό «αἰώνιους χρόνους σεσιγημένον μυστήριον, φανερωθέντος δέ νῦν», δηλαδή γιὰ τό μυστήριον που ἔμενε κρυμμένο γιὰ πολλοὺς αἰῶνες καὶ φανερώθηκε τώρα. Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς χαρακτηρίζει τὴ μέγιστη αὐτὴ Δεσποτικὴ ἐορτὴ ὡς «τό μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον μυστήριον». Ὅταν μιλάμε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ Λόγου, πρέπει νά τὴν ἀντιλαμβανόμαστε ὡς μυστήριον καὶ ὡς μυστήριο πρέπει νά τὴν προσεγγίζουμε, γιατί ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἐνανθρω-

πήσεως, τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ πραγματοποιήθηκαν μέ θαυμαστό τρόπο πού ξεπερνᾷ τόν ἀνθρώπινο νοῦ. Ἄλλωστε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε ὅτι, ἐάν ἡ θεία ἐνανθρώπηση ἦταν καταληπτή, δέ θά ἦταν θεία. Γι' αὐτό ὁ μόνος τρόπος προσεγγίσεως στό μυστήριο τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ πίστη στήν παντοδυναμία τῆς θελήσεως καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Νά λοιπόν ποιό εἶναι τό μυστήριο τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων! Βλέπουμε τόν ἴδιο τόν Θεό νά λυγίζει τοὺς οὐρανοὺς, γιά νά ἔρθει καί πάλι νά μᾶς προσφέρει τὴν ἴδια τὴ ζωή. Τί λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος; «Εδεήθημεν Θεοῦ σαρκωμένου... ἵνα ζήσωμεν». Ὁ Κύριος μέ τὴ Γέννησή Του διώχνει τόν βαρὺ χειμῶνα τοῦ θανάτου, φανερώνοντας στή ζωὴ μας ξανά τὴν ἐλπίδα καί τὴν προσδοκία τῆς αἰωνίου ζωῆς στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ σηματοδοτεῖ τὴ θεραπεία καί τὴν ἀναγέννηση τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Στά ἄχραντα σπλάχνα τῆς Θεοτόκου ἡ ἀνθρώπινη φύση μας μπολιάζεται μέ τό θεϊκό μπόλι. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἀπὸ ἀγάπη κινούμενος ἔκλεινε τοὺς οὐρανοὺς, κατέβηκε στὴ γῆ καί πέρασε στὸν δικό μας κόσμο, γιά νά ἐνώσει τὴ θεία μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση καί νά τὴ θεραπεύσει καί ἔτσι «νά ἀναβιάσῃ πρὸς ὕψος τό ἀνθρώπινον». Ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὁ Θεός πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, ἵνα ἐγὼ πλουτήσω τὴν αὐτοῦ Θεότητα... κενουταί τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ἵνα ἐγὼ τῆς Ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως».

Εἶναι σημαντικό νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι τό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ὅπως ἄλλωστε καί ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονότα τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς καί ἱστορίας, πού μᾶς ἀφοροῦν ἄμεσα καί προσωπικά. Ἐρχονται νά ἀπαντήσουν στά πιό καίρια ὑπαρξιακά μας ἐρωτήματα καί νά θεραπεύσουν τίς πληγές μας. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος κοινωνεῖ μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ θάνατος ἔχει νικηθεῖ καί ὁ ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ καί διὰ τοῦ Χριστοῦ ὑπερβαίνει τὴ θνητότητα. Ἐτσι ἐξηγεῖται γιατί τὰ Χριστούγεννα ἐορτάζονται καί πανηγυρίζονται κατὰ τόν Μέγα Βασίλειο σάν «τά σωτήρια τοῦ κόσμου, ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ κοινὴ ἐορτὴ πάσης τῆς κτίσεως».

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2021

Πρός τόν Ἱερό κλῆρο καί τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας

«Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν,...» (Ἰωάν. Α΄, 14)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ μεγάλη ἐορτή τῶν Χριστουγέννων, ἀνατέλλει καί πάλι πανίερη καί φωτοφόρος, γιά νά μᾶς προσφέρει χαρά, ἐλπίδα καί αἰσιοδοξία στίς δύσκολες ἡμέρες πού διερχόμαστε ὡς ἀνθρωπότητα λόγω τῆς συνεχιζόμενης δοκιμασίας τῆς πανδημίας πού ἐξακολουθεῖ νά κυριαρχεῖ καί νά ρυθμίζει τή ζωή μας. Ἡ παρουσία τοῦ νεογέννητου Ἰησοῦ ἀνάμεσά μας γίνεται ἀφορμή νά πάρουμε τήν σκέψη μας ἀπό τά ὅσα δυσάρεστα διαδραματίζονται γύρω μας καί νά τήν κατευθύνουμε στήν

χαρά τοῦ ἐρχομοῦ Του στήν γῆ, ἀναλογιζόμενοι τήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός ὁ Ὅποῖος προσφέρει τόν Υἱό καί Λόγο Του ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή τοῦ κόσμου.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ξεκινώντας τό Εὐαγγέλιό του ἀναφέρεται στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό ὡς Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, περιγράφοντας τά κύρια χαρακτηριστικά Του. Στό πρῶτο κεφάλαιο καί στόν πρῶτο στίχο ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης μᾶς πληροφορεῖ σαφῶς πῶς πρὶν ἀπό ὅ,τιδήποτε ἄλλο ὁ Χριστός προϋπῆρχε «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» ἀλλά καί ὅτι εἶναι ἀχώριστος μέ τόν Θεό Πατέρα «...καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν...» καί βέβαια ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι Θεός «...καί Θεός ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάν. Α΄, 1). Συνεχίζοντας ὁ Εὐαγγελιστής μᾶς τονίζει πῶς ὅλη ἡ δημιουργία εἶναι προϊόν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Λόγου Του «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. Α΄, 3) ἀλλά καί πῶς ὁ Χριστός ὡς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι

τό μόνο ἀληθινό φῶς πού φωτίζει τήν ἀνθρωπότητα «Ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» (Ἰωάν. Α', 9).

Ὅλα τά παραπάνω στοιχεῖα ὅπως μᾶς τά παραθέτει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀποτελοῦν τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία περί τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀφοροῦν στήν δική Του φύση καί ὑπόστασιν. Ἡ ἄπειρη ἀγάπη Του ὅμως πού δέν ἄντεχε νά μᾶς βλέπει μετά τήν πτώση νά ταλαιπωρούμαστε ἀπό τήν ἁμαρτία, θέλησε νά τά μοιραστεῖ μαζί μας. Καί τότε συνέβη τό θαῦμα «καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν...» (Ἰωάν. Α', 14). Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται ἄνθρωπος, σαρκώνεται, εἰσέρχεται στόν κόσμο καί τήν ἱστορία, γίνεται, ὁρατός, αἰσθητός, μποροῦμε νά Τόν ἀγγίξουμε, νά Τόν δοῦμε, νά Τόν ἀκούσουμε, νά κοινωνήσουμε μαζί Του, νά ἀπολαύσουμε τήν θέα τοῦ προσώπου Του καί τήν μακάρια καί σωτήρια παρουσία Του στή ζωή μας.

Τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ γίνεται ἡ ἀπαρχή τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τό μήνυμα τῶν Ἀγγέλλων πρὸς τοὺς ποιμένες «...ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος» (Λουκ. Β', 11) ἀκούγεται ξανά καί ξανά ὄχι μόνο κάθε Χριστούγεννα ἀλλὰ κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα καί στιγμή πού ὡς ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουμε τήν σκληρότητα καί τόν πόνο αὐτῆς τῆς φθαρτῆς πραγματικότητας στήν ὁποία ζοῦμε. Ἡ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου σκορπίζει παντοῦ φῶς, ἐλπίδα καί λύτρωση. Ὁ ἐρχομός Του ἔφερε στόν κόσμο τήν ὁμορφιά καί τήν χαρά πού τοῦ ἔλειπε. Τά Χριστούγεννα δέν ἀφήνουν πλέον κανένα περιθώριο ἀπελπισίας καί ἀπόγνωσης.

Γιὰ κάθε ἄνθρωπο πού παλεύει μέ τήν ἀνθρώπινη φθορά καί τήν ἀσθένεια, πού ὑποφέρει σωματικά, ψυχικά καί συναισθηματικά καί τώρα στόν καιρό τῆς πανδημίας ἀλλὰ καί πάντοτε, «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» καί μᾶς θεραπεύει, μᾶς στηρίζει, μᾶς ζητά νά ἐναποθέσουμε μέ πίστη τήν φροντίδα μας στά χέρια Του καί ὑπόσχεται νά ἀπαλλάξει τήν δημιουργία Του ἀπό τήν φθορά καί νά τήν ξανακάνει Παράδεισο.

Γιὰ ἕνα κόσμο πού καθημερινά γίνεται μάρτυρας τοῦ διχασμοῦ καί τῆς ἀναταραχῆς, τοῦ κάθε εἴδους ρατσισμοῦ ἀλλὰ καί τῆς βίας καί τῆς μισαλλοδοξίας «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» καί μᾶς ἐνώνει ὡς ἀδέλφια καταργώντας κάθε τι πού μᾶς χωρίζει καί μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Του μᾶς καθιστᾷ μέλη τῆς οἰκογένειας τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ ὅσους ἀπογοπεύονται καὶ ἀπελπίζονται ἀπὸ τίς πτώσεις καὶ τίς ἁμαρτίες τους «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ξεκινήσουμε μιὰ νέα πορεία μέ τὴν ἀπόλυτη πίστη καὶ βεβαιότητα πὼς καμιά ἁμαρτία καὶ καμία πτώση δὲν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη Του. Καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους πού ξυπνοῦν καθημερινὰ μέ τὸν πόνο τῆς ἀπώλειας τῶν ἀγαπημένων τους, πού πενθοῦν γιὰ τὸν χαμό κάποιου δικοῦ τους ἀνθρώπου καὶ βιώνουν τὴν θλίψη τοῦ ἀποχωρισμοῦ πού ἐπιφέρει ὁ θάνατος, ἰδιαίτερα δέ αὐτὴ τὴν περίοδο πού θρηνοῦμε γιὰ τὰ θύματα τῆς πανδημίας, «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» καὶ μᾶς βεβαιώνει πὼς κάθε ψυχὴ πού ἔζησε ἐνωμένη μαζί Του ἀπολαμβάνει πλέον τὴν πληρότητα καὶ τὴν μακαριότητα τῆς αἰώνιας ζωῆς στὴν Οὐράνια Βασιλεία Του.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις εὐχομαι ἀπὸ τὰ βᾶθρα τῆς πατρικῆς μου καρδιᾶς πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἰδιαίτερος δέ πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντες καὶ δοκιμαζόμενους ἀπὸ πένθος ἢ ἀνέχεια ἀδελφούς μας, τοὺς ἀποδήμους, τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς ταξιδεύοντες, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ναξίους, Παρίους καὶ Ἀντιπαρίους, ὁ Τεχθεὶς καὶ Σαρκωθεὶς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτήρας καὶ Λυτρωτὴς μας, νὰ μᾶς φωτίζει, νὰ μᾶς στηρίζει στὸν καθημερινό μας ἀγώνα, νὰ μᾶς λυτρώσει ὀριστικά ἀπὸ τὴν συνεχιζόμενη δοκιμασία τῆς πανδημίας καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσει τοῦ δώρου τῆς σωτηρίας πού μέ τὴν ἐνανθρώπησή Του προσέφερε ἀπλόχερα σέ ὅλο τὸν κόσμο.

Χρόνια πολλά, εὐλογημένα, εἰρηνικά καὶ ἁγιασμένα!

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Παρναξίας Καλλίνικος

† Ο ΠΑΡΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Ἀργοκοιλίου

(Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἰωάννου Δήμ. Ψαρροῦ,
Ἡ Παναγία ἡ Ἀργοκοιλιώτισσα καί ἡ ἱστορία της)

Κτίσιμο κελιῶν καί ἐπανεύρεση θαυματουργοῦ Εἰκονίσματος

Οἱ Κορωνιδιάτες γιά νά τούς βοηθήσει ἡ Παναγία στά προβλήματα τους καί προπάντων στήν ἀνεύρεση συμύριδας, ἔταζαν καί ἔκτιζαν κελιά στό γύρω χῶρο τῆς εὐρέσεως, γιά νά ἐξυπηρετοῦνται οἱ προσκυνητές, πού ἰδίως στήν περίοδο τῆς πανηγύρεως (Παρασκευή μετά τό Πάσχα), πού πολλές μέρες πρό καί μετά, ἐρχόντουσαν ἀπό ὅλα τά χωριά τῆς Νάξου γιά νά προσευχηθοῦν καί νά ζητήσουν τή βοήθεια τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, ἡ ὁποία δέν ἔπαυσε οὔτε θά πάψει ποτέ νά θαυματουργεῖ.

Τό 1930 στόν ἀπό τήν Κόρωνο καθηγητή τοῦ γυμνασίου Νάξου Νικηφόρο Λεγάκη καί τήν ἀδελφή του Κατερίνα, μαθήτρια τῆς πρώτης τάξης τοῦ γυμνασίου, σέ ὄραμα στόν ὕπνο τους ἡ Παναγία ἀπεκάλυψε ὅτι τό εἰκονάκι ἀπό κυρομαστίχα πού βρέθηκε τό 1836 στό Ἀργοκοίλι, βρισκόταν στό εἰκονοστάσι τῆς θεοσέβαστης σπιτονοικοκυρᾶς τους πίσω ἀπό μεγαλύτερες εἰκόνες, χωρίς καί ἡ ἴδια νά τό γνωρίζει καί νά τῆς ποῦν νά τό παραδώσει καί νά μεταφερθεῖ στόν τόπο τῆς εὐρέσεώς του. Ἡ σπιτονοικοκυρά πού δέν ἔφερε καμιά ἀντίρρηση, ἔβαξε ἀμέσως τό εἰκονοστάσι της, ὅπως τῆς εἶπαν καί βρῆκε τό εἰκονισματάκι. Ἀφοῦ διαπιστώθηκε ἡ ταυτότητα καί ἡ γνησιότητά του ἀπό τίς ἀρμόδιες ἀρχές, τό εἰκονισματάκι μέ συνοδεία τοῦ τότε Ἐπισκόπου, πλῆθος Ἱερέων καί κόσμου, μεταφέρθηκε ἀπό τήν πόλη τῆς Νάξου στό Ἀργοκοίλι.

Τότε δρόμοι καί συγκοινωνίες δέν ὑπῆρχαν. Κατά τή διαδρομή ἀπό τά διάφορα χωριά ἡ συνοδεία ἀπό κόσμο μεγάλωνε. Ὄταν ἔφθασαν στοῦ Ἀργοκοίλι, ὅλη ἡ περιοχὴ ἦταν κατὰμεστη ἀπὸ πολλές χιλιάδες λαοῦ. Τὴν ὥρα πού ἔψαλαν δοξολογίες ξαφνικά μία μεγάλη βροντὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς γῆς καί ἀπὸ μία σχισμὴ τοῦ βράχου τῆς Ἁγίας Εὐρέσης ἀναπήδησε ὕδωρ (ἀγίασμα) σὲ ὕψος περίπου τριάντα ἔως πενήντα μέτρων. Ἄνοιξε σάν σιντριβάνι ὅπου κατέβρεξε τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος καί ἐξαφανίστηκε. Τὸ γεγονός ἐπαναλήφθηκε γιὰ δύο ἀκόμα φορές. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δέν ἄκουγες τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ λέξη ΑΓΙΑΣΜΑ – ΑΓΙΑΣΜΑ καί δέν ἔβλεπες παρὰ ἀνθρώπους νὰ τρέχουν πρὸς τὴν περιοχὴ πού κάλυπτε ἡ ὀμπρέλα τοῦ ἀγιάσματος, γιὰ νὰ βραχοῦν καί νὰ πάρουν λίγο γιὰ τὰ σπίτια καί τοὺς ἀρρώστους τους. Σάν ἄλλη κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, ὅσοι βράχθηκαν ἀπὸ τὸ ἀγίασμα ἐκεῖνο θεραπεύτηκαν ἀπὸ ὅποια ἀσθένεια καί ἂν ὑπέφεραν. Ἀπὸ τὸ θαυματουργό τοῦτο γεγονός τοῦ ἀγιάσματος ὁ Ναὸς πῆρε τὸ ὄνομα Ζωοδόχος Πηγὴ.

Σχετικὰ μὲ τὴν ἐπανεύρεση τοῦ θαυματουργοῦ εἰκονίσματος παραθέτω κατωτέρω ὡς ἔχουν δημοσιεύματα τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ Νάξου – Πάρου» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Δημοσίευμα τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1930:

Τὴν παρελθοῦσα ἐβδομάδα ἀνευρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ξένου ἐνταύθα, ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Ἀργοκοιλιωτίσσης ἣτις εὐθύς ἅμα τῇ εὐρέσει τῆς πρὸ 96 ἐτῶν πού ἐκλάπη ἐκ τοῦ ἔξω τῆς Κορώνου Ναοῦ καί παρέμενεν ἄγνωστος ἡ τύχη της. Τὴν Εἰκόνα μετέφερον εἰς Κόρωνον ὁ παρ' ἡμῖν γυμναστής κύριος Λεγάκης καί σήμερον γίνεται ὁ πανηγυρικός ἐνθρονισμὸς της ἐν τῷ Ναῷ παρὰ τῷ ὁποίῳ καί εὐρέθη.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτη θά συρρεύσει πλῆθος κόσμου διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν θαυματουργὸν ταύτην Εἰκόνα ἣτις εἶναι μικροσκοπικὴ καί ἀπεικονίζει τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Παρθένου ἀπὸ τὴν μία ὄψη καί τὴν βάπτισιν τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Δημοσίευμα τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1930:

Ἡ ἀνακάλυψις ὡς ἀναγράψαμε τῆς Εἰκόνας τῆς Ἀργοκοιλιωτίσσης ἔχει θέσει εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς θρησκοπήπτους τῆς νήσου μας. Κατὰ

τὴν ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Εἰκόνος εἰς τὸν Ναόν τῆς εὐρέσεως παρὰ τὴν Κόρωνον, πλήθη λαοῦ παρηκολούθησαν μετὰ δακρύων τὴν τελετὴν καθ' ἣν συνλειτούργησαν ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι ἱερεῖς, δηλαδή ὅλοι τῶν ὀρεινῶν δήμων. Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τῆς εὐρέσεως εἰς Νάξον τῆς Εἰκόνος μέχρι τῆς ἐνθρονίσεώς της, ὅλοι οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν Ναόν τῆς Ἀργοκοιλιώτισσης ἐνήστευαν ἀποφεύγοντες τὴν κατάλυσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐλαίου. Ἡ συγκίνησις ὁμως τῶν προσκυνητῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως ἐκορυφώθη κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκ τοῦ σπηλαίου τῆς Εὐρέσεως τῆς Εἰκόνος ἀναπήδησε ἄφθονο νερό ἐκ τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ παρευρεθέντες πῆραν ὀλίγον εἰς διάφορα δοχεῖα θεωρήσαντες τοῦτο ὡς ἱερὸ κατόπιν τῆς ἀποτόμου ταύτης ἀναπηδήσεως.

Τό γεγονός τοῦτο γνωστὸ ἀνά τὴ νῆσο καὶ ἐπίσης ὅτι μεταφερθεῖσα ἐκεῖ μία νευρασθενὴς ἰάθη, ἔχει συγκινήσει ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν τῆς νήσου μας καὶ κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἡμέρας πλήθη κόσμου ἐξ ὅλων τῶν χωρίων θὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Ἀργοκοῖλι διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα. Κατόπιν μιᾶς τοιαύτης προβλεπομένης κοσμοσυρροῆς εἰς τὴν Ἀργοκοιλιώτισσα, τὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιον εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν ἀνετον ἐκεῖ διαμονὴν τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπαρκῆ ἐφοδιασμόν εἰς πόσιμον ὕδωρ καὶ τρόφιμα.

Τὰ παραπάνω θαυμαστά γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχα τὴν τύχην νὰ τὰ ζήσω καὶ νὰ τὰ δῶ μέ τὰ μάτια μου μικρὸ παιδί ἀκόμα. Ὅμως σημαδεύαν τὴν ζωὴ μου καὶ δέν ἔσβησαν ποτὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μνήμης μου. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ σ' ὅλην τὴν μακρὰ ζωὴ μου μέχρι σήμερον, ἔχω δεῖ καὶ γνωρίσει τόσα θαύματα τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, τόσον στὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου, ὅσο καὶ στοὺς συγγενεῖς φίλους καὶ γνωστοὺς μου, ὥστε ἂν ἐπιχειρήσω νὰ τὰ γράψω, θὰ χρειαστοῦν χρόνος καὶ τόμοι πολλοί.

Ἡ Μεταμόρφωση καί ἐμεῖς

Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Σταυράκη,
Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης

Κάποια στιγμή ὁ θερμός ἀέρας τοῦ Αὐγούστου ἄρχισε νά σβήνει ἕνα ἕνα τά κεράκια στό μανουάλι μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως. Μερικές φλόγες ἔσβηναν μετά ἀπό σκληρή μάχη, ἄλλες μέ τό πρῶτο φύσημα. Ἡ εἰκόνα αὐτή μέ πῆγε στήν ἀνθρώπινη ζωή, τή φθαρτή καί εὐάλωτη, ὅπου ἡ ὑπερφηάνεια γιά τά ὅποια κεκτημένα ἔχει τή δύναμη καί διάρκεια τοῦ ὀνείρου. Τά πάντα σβήνουν, καίγονται, πέφτουν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

Τήν ἡμέρα ὅμως τῆς Μεταμορφώσεως γιορτάζουμε ἕνα φῶς ἀναλλοίωτο. Τό ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ὁ Χριστός φανέρωσε ἐνώπιον τῶν ἑκθαμβων μαθητῶν. Δέν ἦταν ὁ ἄσαρκος Θεός πού ἔκανε ὁρατή τή δόξα καί θεότητα Του ἀπό τίς νεφέλες. Ἡ λαμπρότητα πού φανερώθηκε τώρα ἦταν κρυμμένη σέ σῶμα ἀνθρώπινο, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἐνωμένο μέ τή θεότητα καί ἔλαμπε ὅπως ὁ ἥλιος. Ἐτσι, δέν μεταμορφώθηκε ὁ Χριστός σέ κάτι πού δέν ἦταν προηγουμένως. Μεταμορφώθηκαν οἱ μαθητές, ἀφοῦ ἀπόκτησαν μάτια καί αἰσθήσεις ἱκανές νά δοῦν τήν ἀθέατη μορφή.

Αὐτό πού συνέβη στό ὄρος δέν ἦταν ἀπλῶς ἕνα θαῦμα καί ὄραμα, ἕνα

ἀξιομνημόνευτο γεγονός – ὁ Χριστός δὲν μᾶς προσφέρει ἐντυπωσιακές διηγήσεις ἢ κάποιον κοινὸ μῦθο γιὰ νὰ πορευόμεθα. Μᾶς ἀφήνει προίκα τὴν ἴδια τὴ ζωὴ Του, τὸ ἄκτιστο φῶς, ποὺ δὲν εἶναι στοιχεῖο τοῦ κόσμου τούτου. Καί ἐμεῖς καλούμεθα νὰ ἀποδεχθοῦμε αὐτὴ τὴν προίκα, τὴν ὁποία κανεὶς κλέφτης δὲν μπορεῖ νὰ συλήσει. Καλούμεθα στὴ δική μας μεταμόρφωση. Νὰ ἀποκτήσουμε μάτια νοερά καὶ αἰσθήσεις ποὺ μποροῦν νὰ γνωρίσουν τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μετέχουν στὴ ζωὴ Του. Νὰ βλέπουμε μέ τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ, νὰ σκεπτόμεθα μέ τὸν νοῦ Του, νὰ εἰκονίσουμε μέσα μας τὴν ὠραιότητά Του, ἡ ζωὴ μας νὰ εἶναι ἡ δική Του ζωὴ. Ὁ μεταμορφωμένος Χριστός ἔδειξε τὸ «ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος», δηλαδή τὸ κάλλος ποὺ πλαστήκαμε νὰ εἰκονίσουμε.

Στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὴν ὑμνολογία τὸ ὄρος Θαβὼρ λέγεται Ὅρος τὸ Ἅγιον, παρότι στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ λόφο. Naί, ἓνας λόφος μπορεῖ νὰ εἶναι ὄρος ὑψηλὸ καὶ ἅγιο, ὅταν λαμπρυνθεῖ ἀπὸ τὴ δόξα τῆς θεϊκῆς φύσεως. Γι' αὐτὸ Ὅρος Ἅγιον λέγεται καὶ ἡ Θεοτόκος. Ὅρος Ἅγιον εἶναι καὶ ἡ καρδιά ποὺ γίνεται τόπος ὅπου ὁ Μεταμορφωμένος Σωτῆρας φανερώνεται καὶ κατοικεῖ.

Ὁ Μεταμορφωμένος Χριστός ἀποκαλύπτεται αὐτοπροσώπως στίς καθαρὲς ψυχές, ὥστε νὰ τὸν γνωρίσουν, νὰ δοῦν τὰ ἀθέατα καὶ νοούμενα, καὶ νὰ μετέχουν μέ τρόπο αἰσθητὸ στὴ χάρι Του. Ὁ ἴδιος Χριστός γίνεται καὶ μέ ἄλλον τρόπο ὁρατός. Φαίνει, εἶναι παρὼν, διαπλῶνει τὸ φανέρωμά Του στὴ δημιουργία Του. Ἡ κτίσις εἶναι βιβλίον τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ μεγαλείου Του, διηγεῖται τὴ δόξα Του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος εἶναι ἱερός. Ἡ ἱερότητα τοῦ κόσμου εἶναι ριζωμένη καὶ στίς πρό Χριστοῦ συνειδήσεις. Τὰ δάση, γιὰ παράδειγμα, σὲ ἀρκετοὺς λαοὺς εἶναι τόποι μυστικοί, κατοικία τῶν θεῶν, καὶ κάποιες φορές εἶχαν φύλακες ἱερεῖς. Ἕλληνες φιλόσοφοι θεωροῦσαν μάλιστα πὼς τὰ δέντρα ἔχουν ψυχὴ. Ἡ ἴδια ἡ ὕλη εἶναι πλήρης θείας χάριτος, μᾶς λέει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διότι ὁ Χριστὸς τὴ δημιούργησε, τὴν προσέλαβε καὶ τὴν ἀγίασε. Καὶ «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς», διότι ὁ Χριστὸς φώτισε τὸ βασίλειον τοῦ θανάτου.

Μὰ θέλει μάτια κατάλληλα γιὰ νὰ γνωρίσουμε καὶ νὰ κοινωνοῦμε τὴ δύναμη καὶ παρουσία τοῦ Φωτὸς ποῦ διαπερνᾷ τὰ πάντα. Καὶ γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε μάτια κατάλληλα πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἀνάλογη προαίρεση καὶ νὰ ἀνοίξουμε στὸ Φῶς τὴ θύρα τῆς καρδιᾶς μας. Μὴν αὐταπατώμεθα. Ἄν δὲν τὸ κάνουμε, δὲν θὰ παραμείνουμε «καλοὶ ἄνθρωποι».

Ἄν δέν ἀνεβοῦμε μαζί μέ τόν θεάνθρωπο στό ὅρος, ἄν δέν μεταμορφωθοῦμε μέσα στό φῶς Του, ἄν τοῦ κλείσουμε τήν πόρτα καί δέν μετέχουμε στή ζωή Του, τότε τό πονηρό πνεῦμα θά μᾶς καταλάβει, θά κάψουμε τά πάντα, καί θά πνιγοῦμε στήν αἰθάλη τῶν παθῶν καί τῆς ἀναληψίας μας. Ὅσο γιά τοὺς ἀθεόφοβους πλουτοῦντας, ἡ πτώση θά εἶναι πιό θεαματική ἀπό ἐκείνη τῶν καιομένων δέντρων.

Ὅσοι ὅμως ἐναπόθεσαν εὐλαβικά καί φιλότιμα τό ἀναμμένο κερί τους μπροστά στή Μεταμόρφωση, ἀκόμη κι ἄν σβήσουν ἀπό τόν θερμό ἄνεμο, ἀκόμη κι ἄν χάσουν πάντα τά πρόσκαιρα, θά ξαναβροῦν τά πάντα μέσα στήν ἀκοίμητη φωτιά τοῦ Θεοῦ πού φωτίζει καί δροσίζει καί θά ἀποκαταστήσει τόν κόσμο στήν ὠραιότητά του.

Ἡ ἐκδημία τοῦ Ναξίου Ἱεράρχου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου, Μητροπολίτου Διοσπόλεως κυροῦ Προτερίου

Ἀρχιμανδρίτου Δωροθέου Βενετσανοπούλου,
Πρωτοσυγκελλεύοντος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας,
Ἀντιπροέδρου Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης

Μέ αισθήματα τῆς κατ' ἄνθρωπον θλίψεως πληροφορηθήκαμε τὴν ἐκδημία τοῦ Ναξίου Ἱεράρχου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου, Μητροπολίτου Διοσπόλεως κυροῦ Προτερίου.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Διοσπόλεως κυρός Προτέριος (κατὰ κόσμον Στυλιανός Παυλόπουλος) γεννήθηκε στὴν Κόρωνο τῆς Νάξου στίς 28 Ἰουλίου 1946. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία, δὲν ἔκρυψε τὸν ζῆλο του καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία. Ἀφοῦ ὀλοκλήρωσε τίς ἐγκύκλιες σπουδές του, πέτυχε τὴν εἰσαγωγή του στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, λαμβάνοντας μὲ ἐπιτυχία τὸ Πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐχοντας ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια τὴν κλίση τῆς Ἱερωσύνης, ἀνταποκρίθηκε στὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ καὶ χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀζώμης Μεθόδιο, στίς 12 Δεκεμβρίου 1972 καὶ τὴν

έπομένη, 13 Δεκεμβρίου 1972, Πρεσβύτερος.

Ἡ Ἱερατική του διακονία ἦταν πολυσχιδής. Ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη, εἶχε τὴν χαρά νά τόν συγκαταλέξει κατὰ τὴν περίοδο 1994-1999 στό δυναμικό της. Στὴν πενταετὴ του αὐτὴ διακονία στή Νῆσο Νάξο, ὑπηρέτησε ὡς Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Ὁρεινῆς Νάξου καί ὡς Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνης Κορώνου Νάξου, ἐξυπηρετώντας τίς λειτουργικές ἀνάγκες τοῦ χωριοῦ.

Μετά ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Παροναξίας κυροῦ Ἀμβροσίου Β΄, διορίσθηκε Ἀντιπρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς

τοῦ Πανναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης Νάξου. Κατὰ τὴν διακονία του στό Ἱερό Προσκύνημα, πρωτοστάτησε στὴν ἀνέγερση τοῦ νέου ὑπερμεγέθους Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας ἀλλὰ καί στὴν προβολή καί ἀνάδειξη τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τόν ἐξέλεξε Μητροπολίτη Εἰρηνουπόλεως (Ντάρ Ες Σαλάμ) καί ἡ Χειροτονία του στὸν τρίτο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης, αὐτόν τοῦ Ἐπισκόπου, τελέσθηκε στὶς 3 Μαρτίου 2001. Ἀκολουθῶς, στὶς 27 Ὀκτωβρίου 2004, ἡ Ἱερά Σύνοδος τόν ἐξέλεξε Μητροπολίτη καί Ποιμέναρχη τῆς ἱστορικῆς καί παλαιφάτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πτολεμαΐδος. Ἀφοῦ συμπλήρωσε δεκαετὴ ποιμαντική καί ἱεραποστολική διακονία στὴν Ἀφρική, λόγω προβλημάτων ὑγείας, στὶς 26 Νοεμβρίου 2014 τοῦ ἀπονεμήθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου Διοσπόλεως. Ὡς ἐφησυχάζων πλέον Ἐπίσκοπος, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα καί ἐγκαταστάθηκε στὴν ἰδιαιτερή του πατρίδα, τὴ Νάξο καί συγκεκριμένα στὸν τόπο ποῦ γεννήθηκε καί ἀγάπησε, τὴν Κόρωνο, ἀλλὰ καί πάλι, λόγω ἐπιδεινώσεως τῆς ὑγείας του, ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα.

Στὶς 20 Ὀκτωβρίου 2021, «ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου», τόν

κάλεσε κοντά του. Έτσι όλοι μας, αποκτήσαμε από εκείνη τήν ημέρα, άλλον ένα λειτουργό στο υπερουράνιο Θυσιαστήριο, στο όποιο μεταφέρει τὰ ταπεινά αιτήματα όλων μας, ιδιαιτέρως δέ τῶν συγγενῶν του καί τῶν συγχωριανῶν του.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τοῦ Πανναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης Νάξου, στό ἄγγελμα τῆς ἐκδημίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Διοσπόλεως κυροῦ Προτερίου, συνῆλθε σέ ἑκτακτη συνεδρίαση καί ἐξέδωσε ψήφισμα.

Κατά δέ τήν ἡμέρα καί ὥρα (25-10-2021) τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο Κυψέλης (Μετόχι τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας στήν Ἀθήνα), ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Καλλίνικος, μετέβη στό χωριό τοῦ μεταστάντος, τήν Κόρωνο, ὅπου στόν Ἱερό Ἐνοριακό Ναό τῆς Ἀγίας Μαρίνης, τέλεσε Ἐπιμνημόσυνη Δέηση, μέ τήν συμμετοχή τῶν Ἱερέων τῆς ὁρεινῆς Νάξου. Πρό δέ τῆς Ἀπολύσεως, βαθύτατα συγκινημένος ἀναφέρθηκε στόν μακαριστό Ἱεράρχη, ἐξαίροντας τήν ὅλη του προσφορά στήν τοπική μας Ἐκκλησία, τόσο κατά τήν περίοδο τῆς πενταετοῦς διακονίας του ὡς Ἀρχιμανδρίτου (1994-1999) ὅσο καί ὅταν εἶχε ἐγκατασταθεῖ ὡς ἐφησυχάζων Ἐπίσκοπος.

Ἡ εὐχή του νά μᾶς συνοδεύει πάντοτε καί ἡ μνήμη του νά εἶναι ἄληστος καί αἰωνία.

Εἰς μνημόσυνον...

Ἀπό τήν Ἑξόδιο Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Προτερίου στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Ἀθανασίου Κυψέλης (Μετοχίου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας).

Ἀπό τήν Ἐπιμνημόσυνη Δέηση στόν Ἱερό Ναό Ἀγίας Μαρίνης Κορώνου (τόπου καταγωγῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου) κατά τήν ἴδια ὥρα τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Καλλινίκου.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΝ ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΝΑΞΟΥ**

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐν Νάξῳ σήμερον τῇ 22α τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 2021 συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τοῦ Πανναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης Νάξου ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἐκ Κορώνου Νάξου καταγομένου μακαριστοῦ Μητροπολίτου Διοσπόλεως (τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) κυροῦ Προτερίου (Παυλοπούλου), τὰ μέγιστα προσενεγκόντος εἰς τὴν προσπάθειαν ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῆς ἐν γένει προβολῆς τοῦ Πανναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης Νάξου, κατὰ τὴν πενταετὴ διακονίαν του στὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Παρόναξιας,

Ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὰ κάτωθι

- 1ον Νά πενθηφορήσῃ τό Ἱερόν Προσκύνημα καί νά ἀναρτηθοῦν μεσίστιοι αἱ σημαῖαι αὐτοῦ ἐπὶ τριήμερον.
- 2ον Νά τελεσθῇ ἐπιμνημόσυκος Ἀκολουθία, κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐν Ἀθήναις τελέσεως τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας, εἰς τόν Ἱερόν Ἑνοριακόν Ναόν Ἀγίας Μαρίνης Κορώνου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Καλλινίκου.
- 3ον Νά ἀναρτηθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ κοιμηθέντος εἰς τὴν Αἵθουσαν Ἐκδηλώσεων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων.
- 4ον Νά ἐκφρασθοῦν τὰ συλλυπητήρια τῆς Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος.
- 5ον Νά πραγματοποιηθῇ ἓν ἐκ τῶν ἐπομένων ἐπισήμων μνημοσύνων του εἰς τό Ἱερόν Προσκύνημα.
- 6ον Νά προετοιμασθῇ εἰδικόν ἀφιέρωμα πρὸς δημοσίευσιν εἰς ἐπομένην ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Παναγία Ἀργοκοιλιώτισσα».
- 7ον Νά ἀναγραφῇ εἰς μνημόνευσιν διπνεκὴ τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν Διπτύχων τῆς Ἱερᾶς Προθέσεως.
- 8ον Νά ἐπιδοθῇ τό παρόν ψήφισμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος καί νά δημοσιευθῇ εἰς τόν τοπικόν τύπον.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† **Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΡΧΙΜ. ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΟΣΜΑΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

**ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ**

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΥΦΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΟΥΖΟΥΡΗΣ**

Ο ΟΣΙΟΣ ΣΙΣΩΗΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ

Βασιλικῆς Μουστάκη

✝ Ὁ Ὅσιος Σισῶνης ὁ Μέγας εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς χορείας τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἑρήμου. Ἐξησε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ. κι ἔχει τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου, ὅπως ὁ ἅγιος Ἀντώνιος γιατί πραγματικά ὑπῆρξε μέγας ἀσκητής, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ξεχωρίζει ἀπὸ ἄλλους δύο στὴν ἴδια ἐποχή, πού εἶχαν κι ἐκεῖνοι τὸ ἴδιο ὄνομα. Ὁ Ὅσιος Σισῶνης, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, παράτησε τὰ ἐγκόσμια κι ἔφυγε στὴν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου, ἐκεῖ πού πρὶν λίγα χρόνια εἶχε ἀσκητέψει ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Δὲν τὸν τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ μόνο ὁ τό-

πος, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ τὸν μιμηθεῖ στὶς ἀρετές του.

Τὸ πρῶτο πού φρόντιζε ὁ Ὅσιος Σισῶνης ἦταν νὰ παραμένει ἄγνωστος, ἀλλὰ οἱ μαθητές τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, θαυμάζοντας τὴν ἀγιότητά του, ἔτρεχαν καὶ γίνονταν δικοὶ του μαθητές. Γιατί ἡ ἀρετή, ὅσο καὶ νὰ θέλει νὰ κρυφτεῖ, δὲν κρύβεται! Εἶναι, ὅπως λέει ὁ Χριστός μας, «πόλις ἐπάνω ὁρους κειμένη». Δηλαδή σάν μία πόλη, πού εἶναι χτισμένη ἐπάνω στὸ βουνό καὶ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ. Ἦταν τόσο ἀπελευθερωμένος κι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τίς ὑλικές ἀνάγκες, πού πολλές φορές ξεχνοῦσε τὴν ἀνάγκη του γιὰ φαγητό. Ἀγαποῦσε τόσο τὴν νηστεία ὥστε ἔμενε ἡμέρες ὁλόκληρες δίχως καμία μέριμνα γιὰ τροφή. Κι ὅταν ὁ μαθητής του, Ἀβραάμ, τοῦ ὑπενθύμιζε τὸ γεγονός, ἀπαντοῦσε σέ αὐτόν μέ ἀπλότητα: «Δὲν φάγαμε τέκνον;». Κι ὅταν ὁ ἄλλος ἀπαντοῦσε ἀρνητικά, ἐκεῖνος ἔλεγε: «Ἐάν δὲν ἐφάγαμε, φέρε νὰ φάγουμε».

Ὁ Ὅσιος Σισῶνης ἦταν ἄνθρωπος τῆς θερμῆς προσευχῆς. Ὅταν προσευχότανε, μᾶς πληροφορεῖ τὸ συναξάρι του, ἡ καρδιά του ἦταν σάν νὰ καίγεται ἀπὸ φωτιά. Γι' αὐτό οἱ μαθητές του τὸν ἄκουγαν, πού συχνά ἀναστέ-

ναζε βαθειά. Στήν γῆ ἦταν, ἀλλά ἡ ζωὴ του ἦταν οὐράνια. Ὑψωμένος πάνω ἀπὸ τὴ σάρκα, πού χαλιναγωγοῦσε τέλεια μέ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν θεία κοινωνία τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Σισώνης ἦταν ἐπίσης ἄνθρωπος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ κάθε πιστοῦ. Γι' αὐτό πρὶν ἀπὸ ὅλα, φοβότανε νά τὸν ἐπαινοῦν. Τοῦ ἄρесе νά προσεύχεται μέ σταυρωμένα τὰ χέρια, κι ὅμως ἀπέφευγε νά τὰ σταυρώνει, γιὰ νά μὴν τὸν βλέπουν πὼς προσεύχεται. Ἐνας μοναχὸς μία μέρα τοῦ εἶπε: «Αἰσθάνομαι πὼς πάντα εἶμαι κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὁ Ὅσιος τοῦ ἀπάντησε: «Δέν φτάνει. Πρέπει νά αἰσθάνεσαι πὼς εἶσαι καὶ παρακάτω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου». Παρ' ὅλη τὴν ἀσκητικότητά του, παραπονιότανε στὸν ἑαυτό του, πὼς ἦταν ἀνάξιος μοναχὸς καὶ ἀσκητής. Κάποτε ἕνας συνασκητής ἀδελφὸς παραπονιότανε κι αὐτὸς πὼς δέν εἶχε ἀκόμα τὴ θερμότητα τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Τότε ὁ Ὅσιος τοῦ εἶπε: «Εγώ, ἂν εἶχα κι ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, θὰ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου νά καίγεται ἀπὸ θεϊκὴ ἀγάπη». Ἦθελε νά πεῖ ὁ Ὅσιος καὶ μεγάλος ἀσκητής, ὅτι ἡ ἁγιοςύνη δέν εἶναι ἀνθρώπινο κατόρθωμα, ἀλλὰ δωρεὰ καὶ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀνάλογη μέ τὴν προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου. «Παντί τῷ ἔχοντι δοθήσεται...» ὅπως λέγει στό Εὐαγγέλιο ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Ὅσιος Σισώνης φοβότανε τὰ πολλά λόγια, γι' αὐτό τὸ ἀπέφευγε νά ὁμιλεῖ, καὶ ὅταν ὁμιλοῦσε ἦταν πάρα πολύ σύντομος. Τριάντα χρόνια ἔλεγε πάντα τὴν προσευχή του: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴν ἀφήσεις νά ἁμαρτήσω σήμερα μέ τὴ γλώσσα μου». Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος γράφει στὴν ἐπιστολή του: «Εἰ τίς ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ». Καὶ ὁ Ὅσιος Σισώνης ἤθελε πολὺ νά ἀποκτήσει αὐτὴν τὴν τελειότητα.

Ἡ τελευτὴ τοῦ βίου του ἦταν εἰρηνικὴ τελείωση ἐνὸς ἁγίου. Ξαπλωμένος στό ξυλοκρέββατό του, ἔλεγε: «Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος μαζί μέ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀγγέλους ἔρχονται νά παραλάβουν τὴν ψυχὴ μου». Κι ἐκεῖ πού ἔβλεπε κι ἔλεγε αὐτά, ἔκλεισε τὰ μάτια του στό φῶς τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου καὶ «μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν».

Ἀπὸ τὴν βιογραφία τοῦ ὁσίου Σισώνη ἕνα περιστατικὸ ἔγινε ἰδιαίτερα γνωστὸ καὶ ἀπεικονίστηκε πολλές φορές στὶς ὁρθόδοξες εἰκόνες: ἡ ἐπίσκεψή του στὸν τάφο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος συνειδητοποίησε βαθύτατα τὴν ματαιότητα τῆς γήινης δόξας καὶ τῆς βασιλικῆς

ἐξουσίας καί θρήνησε γιά τήν κοινή μοίρα τῶν ἀνθρώπων, τόν θάνατο. Τότε φιλοσόφησε γιά τόν θάνατο καί τήν ζωή, τά προσωρινά καί τά αἰώνια.

Μέρος τῆς πνευματικῆς σοφίας καί ἐμπειρίας τοῦ Ὁσίου Σισῶν παρατίθενται στό Γεροντικό, βιβλίο προσφιλές, τόσο στούς μοναχοὺς ὅσο καί στούς λαϊκοὺς χριστιανοὺς, μέ πλούσια ψυχωφελῆ καί διδακτικά ἀποφθέγματα γερόντων τῆς ἐρήμου. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 6 Ἰουλίου.

Ἱερόν Ἐξωκκλήσιον Ἀγίου Σισῶν, Ἑνορίας Ζωοδόχου Πηγῆς Χειμάρρου Νάξου.

Τό φαινόμενο «Κουφίταινα» στήν Κόρωνο τῆς Νάξου τόν 19ο αἰώνα

Στέλλας Μανδηλαῖ, Φιλολόγου

Η κυρά Καλή ἡ «Κουφίταινα», τό γένος Μανδηλαῖ, γεννιέται στήν Κόρωνο τῆς Νάξου τό 1815. Ὅπως φαίνεται ἀπό τό προικοσύμφωνό της τοῦ 1845, παντρεύεται τόν Ἀπόστολο Ψαρρό, μέ τό παρόνομα «Κουφίτης».

Οἱ πληροφορίες πού παραθέτω μοῦ δόθηκαν τό ἔτος 2000 ἀπό τή δι-σεγγονή της, τήν Παρασχούλα ἀπό τήν Κάτω Γειτονιά τῆς Κορώνου, τήν σύζυγο τοῦ Μπαρουξοπέτρου, πού εἶχε κι ἐκείνη τό χάρισμα τῆς προφητείας, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι συγχωριανοί μας. Ἡ Παρασχούλα «μιλοῦσε μέ τήν Χάρη της», μᾶς ἔλεγαν στό χωριό καί πήγαιναν νά τήν συμβουλευτοῦν. Ἡ Κουφίταινα μέ τήν φώτιση τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα καί ἡ δισεγγονή της ἡ Παρασχούλα μέ τήν Χάρη τῆς Παναγίας, βοήθησαν τό χωριό μας καί ὄχι μόνο. Συμβούλευαν, ἔδιναν ἱατρικές συνταγές, παρηγοροῦσαν, προφήτευαν.

Ἡ κυρά Καλή ἡ «Κουφίταινα», φτωχή φαμελίτρα, πολύ εὐσεβής, ἀλλά καί πολύ πονεμένη ψυχή, δέχτηκε τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα ὁλοζώντανου. Παρουσιάστηκε ὁ Ἅγιός μας κάποιες φορές στό φτωχικό

της στό «ποτιστικό» ως καλόγερος καί τῆς πρόσφερε τρόφιμα. Γνώριζε ὁ Ἅγιος τόν ἀγώνα της νά ζήσει τά παιδιά της. Ὑποσχέθηκε μάλιστα ὅτι θά ἔβρισκε δουλειά στόν ἄντρα της. Ὁ Ἅγιος τῆς ζήτησε νά πᾶνε πρῶτα στήν Χώρα νά ἐξομολογηθοῦν στόν Ἱερομόναχο Ἡλία, πού ἐρχόταν ἀπό τήν Πάρο. Ἦξερε ὁ Ἅγιος πώς ὁ ἄντρας της εἶχε περιπέσει σέ βαρύτατο ἁμάρτημα. Ὅταν ἔφτασαν στήν Χώρα, δέν εἶχε ἔρθει ἀκόμα ὁ πατέρας Ἡλίας καί ἀποφάσισαν νά μαζέψουν λίγα πορίχια. Μόλις εἶχαν ἀρχίσει νά μαζεύουν τά χόρτα καί ἐμφανίζεται στό χωράφι ὁ «καλόγερος», πού τοὺς ἐνημερώνει ὅτι ὁ ἱερομόναχος εἶχε ἔρθει καί νά σπεύσουν νά ἐξομολογηθοῦν. Τοῦ ἀπαντοῦν ὅτι θά ἤθελαν προηγουμένως νά μάζευαν λίγα πορίχια, ἀλλά ἀπόρησαν ὅταν εἶδαν γεμάτη τήν ποδιά τῆς κυρά Καλῆς, καθώς καί τό τσουβάλι τους. Ὅταν μάλιστα ἔφτασαν στό χωριό, τά μοίραζαν καί δέν τελείωναν.

Πρῶτος ἐξομολογήθηκε ὁ ἄντρας, πού ὁ ἱερομόναχος τοῦ ἐπέβαλε βαρύτατο ἐπιτίμιο – γιά ἓνα χρόνο αὐστηρή, σκληρή νηστεία. Μπῆκε καί ἡ εὐλογημένη ἡ κυρά Καλή, ἐξομολογήθηκε καί δέχτηκε μέ ἀγάπη νά μοιραστεῖ τό ἐπιτίμιο τοῦ ἄντρα της, ὥστε νά νηστεύουν μόνο ἕξι μῆνες.

Στήν τελευταία του ἐπίσκεψη στό «ποτιστικό» ὁ «καλόγερος» ζητάει μία χάρη καί ὑπόσχεται ὅτι ἀμέσως μετά θά ἔχουν τήν πολυπόθητη ἐργασία. Ἦταν Μεγάλη Σαρακοστή καί ὁ «γέροντας» ζήτησε νά κατασκευαστεῖ μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, ἀφοῦ τοὺς ὑπέδειξε ἀπό τήν ἐλιά τῆς αὐλῆς τους ἓνα κλαδί πού «κοιτοῦσε» προς τήν ἀνατολή. Ζήτησε λοιπόν ἀπό τόν ἄντρα τῆς Κουφίταινας νά ἐτοιμάσει ἀπό αὐτό τό κλαδί τό ξύλο, πάνω στό ὁποῖο ὁ ἀγιογράφος τῆς Χώρας θά ζωγράφιζε τόν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἡ ἐντολή ἦταν νά εἶναι ἕτοιμη ἡ εἰκόνα τήν Μεγάλη Παρασκευή.

Ἡ Κουφίταινα πῆγε κι ἔδωσε τήν παραγγελία στόν ἀγιογράφο, πού τῆς ἀπάντησε ὅτι ἀδυνατοῦσε νά τήν ἐξυπηρετήσει, γιατί εἶχε πολλή δουλειά. Στήν ἐπιμονή της, τῆς ἀπάντησε νά ἀφήσει τό ξύλο σέ μίαν ἄκρη. Τήν Μεγάλη Παρασκευή ἡ Κουφίταινα πῆγε στόν ἀγιογράφο κι ἐκεῖνος τῆς εἶπε ὅτι τό ξύλο εἶναι ἐκεῖ πού τό ἄφησε. Ἡ κυρά Καλή παίρνει στά χέρια της τό ξύλο, ὅπου βλέπει ἐκθαμβη νά εἰκονίζεται ὁ «καλόγερος». «Ὁ γέρος μου!» ἀναφωνεῖ. Ὁ ἀγιογράφος ἀντιλαμβάνεται τό θαῦμα καί θέλει νά κρατήσει τήν ἀχειροποίητη εἰκόνα. Τελικά ἀναγκάζεται νά τήν παραδώσει στήν Κουφίταινα.

Ὅταν ἡ κυρά Καλή ἔφτασε μέ τήν εἰκόνα στήν Κόρωνο, τῆς ἐμφανίζεται ὁ «γέροντας» καί τήν διαβεβαιώνει ὅτι ἦταν ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας. Τῆς ζητη-

σε νά βάλει τήν εικόνα σέ εικονοστάσι μέ τζάμι, νά ἔχει ἀκοίμητο καντήλι κι ἐκεῖνος τῆς ὑπόσχεται ὅτι θά εἶναι πάντα συμπαραστάτης γιά ὅ,τι τόν χρειαστεῖ. Καί τήρησε τήν ὑπόσχεσή του ὁ Ἅγιος. Μία καρέκλα μέ μαξιλάρι ἦταν μόνο γιά ἐκεῖνον. Ὄταν ἐπικοινωνοῦσε μέ τήν Κουφίταινα, ἡ παρουσία του γινόταν αἰσθητῇ ἀπό τό τρίξιμο τοῦ τζαμιοῦ στό εἰκονοστάσι καί τό βαθούλωμα πάνω στό μαξιλάρι τῆς καρέκλας.

Ἀπό τότε ἡ ζωή τῆς κυρά Καλῆς καί τῆς οἰκογένειάς της ἄλλαξε καί γέμισε εὐλογίες γιά ἐκεῖνους, ἀλλά καί γιά τοὺς συμπατριῶτες τους. Ἐκοιμήθη πλήρης ἡμερῶν στίς 9 Νοεμβρίου τοῦ 1905, στό «ποτιστικό» τους στήν Κόρωνο.

Ἀμέτρητες οἱ προφητεῖες, πού ἐπαληθεύτηκαν καί πού περιμένουν ἀκόμα τήν ἐκπλήρωσή τους. Ὑβλεπε» τά σημαντικότερα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀλλά προεῖδε καί τοὺς δύο φοβεροὺς παγκόσμιους πολέμους, καθώς καί τήν Μικρασιατική καταστροφή.

Γιά τήν περιοχή τῆς Κορώνου ἔλεγε ὅτι θά δεῖ δόξες, ὅτι ὁ Λυώνας θά γίνει φιόρι (ώραῖος σάν λουλούδι) καί ὅτι τό σμυρίγλι θά ἀξιοποιηθεῖ βιομηχανικά. Ἡ περιοχή ἀπό τόν Θόλο ὡς τόν Ἄν Δημήτρη θά πάρει μεγάλη ἀξία καί πολλοί πλούσιοι ξένοι θά φτιάξουν ἐκεῖ τά ἐξοχικά τους. Γιά τό Ἀργοκοίλι ἔλεγε ὅτι θά γίνει μία πολύ πλούσια καί θαυμαστή πολιτεία καί εἰδοποιοῦσε τοὺς Κορωνιδιάτες νά μὴν πουλήσουν τά κτήματα πού ἔχουν στήν περιοχή. Μίλησε καί γιά μία μεγάλη ἐκκλησία, πού θά χτιζόταν ἐκεῖ, μέ μία μεγάλη καμπάνα, πού θά ἀκουγόταν μέχρι τήν Ἐγγλιτέρα (Αγγλία), ἀλλά τήν ἐποχή ἐκείνη θά κηρυχθεῖ καί ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος. «Κι ὅταν χτυπήσει ἡ μεγάλη καμπάνα, τότε νά περιμένετε ὅτι θά λειτουργηθεῖ καί ἡ Ἁγία Σοφία στήν Πόλη». Ὁ Μεγάλος Ναός ἔγινε καί οἱ καμπάνες τοποθετήθηκαν τό 2005. Ἐπειδή ἔχουμε τήν μεγαλύτερη καμπάνα τῆς Ἑλλάδας, τά δορυφορικά κανάλια Alter καί Alpha τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2005 ἔδειξαν τήν μεγάλη καμπάνα, πού μαζί μέ τίς ὑπόλοιπες ἤχησαν καί μέ ἀναμετάδοση στό BBC ἀκούστηκαν στήν Ἐγγλιτέρα καί ὄχι μόνο.

Πάντως, ἂν καί πέρασαν δύο αἰῶνες ἀπό τήν γέννηση τῆς κυρά Καλῆς, συνεχίζουμε νά ἀναφερόμαστε στίς προφητεῖες της καί νά ἐλπίζουμε ὅτι θά ἐπαληθευτοῦν τά σχετικά μέ τό λαμπρό μέλλον τοῦ Ἀργοκοιλιοῦ, τῆς Νάξου καί γενικότερά τῆς πατρίδας μας καί προπάντων ὅτι θά πραγματοποιηθεῖ ἡ πανένδοξη ἀναλαμπή τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἀμήν γένοιτο!

Καί ἔχε πῶς δά μινεί, μία μέρα ἔ' Ἀργοίχι,
περίτρανο, φανταστικό, ἀγαπητοί μου φίλοι

ἔχε ὅτι δά χιλιεῖ, μία ἐκκλησιά κεῖ πέρα
ν' ἀκούγῃ ἡ καρμπάνα ἡς, μέχρι τὴν Ἑλληδέρα.

ἔχε πῶς ἀπὸ παντοῦ, δά τὴν ἐπισκεφδοῦνε
ἰάμπηχοι καὶ ἐπιφανεῖς, νά τὴν παρακαλοῦνε.

Καί χρήματα πάρα πολλὰ, δά δίνουνε, Μεγάλη
νά τὴν αὐτὴ ἡ Ἑκκλησιά, ὅσο καρμιά ἄλλη.

Μὰ ὅταν χέει θρίσκονται, οἱ Ἀνώφια οἱ χιλιάδες
τότε δέ ν' ἀρχινήσουνε, τοῦ ἱερέως οἱ μπελάδες.

Τοῦ ἱερέως τοῦ Παγκόσμιου, πού δὴν ἀγιά Σοφία
δά λειτουργήσ' ὁ βασιλεὺς, μέ τὰ ἐπιτελεῖα.

Καί ἔκδοτε μέ ὄνειρα, οἱ χωριανοί μου ποῦνε
γεννιοῦνται, μεγαλώνουνε, μ' ὄνειρα ζεφυχοῦνε.

Ἀλλὰ ἡ πίστη, πίστη ἡς, δερτεύει καὶ ἱερεύει
μόλις ἀναψυχωθεῖ, πού ἀφορμή πορεύει.

Ἰωάννου Ἀντ. Χουζούρη

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2022

Ἀδελφοί μου,

Ξημέρωσε γιά μία ἀκόμη φορά, ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους, ἡ Πρωτοχρονιά τοῦ 2022 μ.Χ. Ὑποδεχτήκαμε ὅλοι μας μέ χαρά καί ἐλπίδα τήν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου καί μπήκαμε στό καινούριο ἔτος μέ διάθεση τά πράγματα σέ προσωπικό, κοινωνικό καί ἐθνικό ἐπίπεδο νά προχωρήσουν καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἦταν τό προηγούμενο ἔτος τό 2021. Ὅλοι μας κάνουμε ὄνειρα καί φανταζόμαστε ὅτι ὁ κόσμος μας προοδεύει, ἡ εἰρήνη θά βασιλεύσει στόν κόσμο, οἱ οἰκογένειές μας θά ἐξελίσσονται τόσο σέ ὑλικό ὅσο καί σέ πνευματικό ἐπίπεδο, στοὺς ἐργασιακοὺς

μας χώρους θά μπορούμε νά ἀναπτύσσουμε ὅλες τίς ικανότητές μας, τό ἔθνος μας μαζί μέ τοὺς ἄλλους λαοὺς θά εὐημερεῖ. Ὁ καθένας μας ἔχει μέσα στήν καρδιά του κάτι τό ὁποῖο ἐλπίζει ὅ,τι μέ τήν ἀνατολή τοῦ καινούριου χρόνου θά γίνεи καλύτερο καί αὐτό εἶναι ἓνα ὥραῖο ἀνθρώπινο συναίσθημα πού μας κάνει νά ξεχωρίζουμε ἀπό τήν ἀλογη δημιουργία. Ὁ ἄνθρωπος βαθειά μέσα του ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτός ὁ κόσμος δέν ὑπάρχει γιά νά καταστραφεῖ ἀλλά γιά νά ὀδηγηθεῖ σέ μία τελειότητα, στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὅμως, ἀδελφοί μου, πολύ εὐκόλα ἡ ἐλπίδα τῆς ἀλλαγῆς σβήνει μέσα ἀπό τίς καρδιές μας. Στή πρώτη δυσκολία, στόν πρώτο κακό λογισμό ἢ σέ κάποια ἐκδήλωση τοῦ ἐγωισμοῦ μας, ξεχνᾶμε τά ὄνειρά μας καί εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀπογοητευτοῦμε. Σ' αὐτό τό σημεῖο χρειάζεται νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι γιά νά γίνουν οἱ στόχοι μας πραγματικότη-

τα δέν μᾶς χρειάζεται μία «ἀλλαγὴ του χρόνου» ἀλλὰ μία «ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου» πού ζοῦμε τόν χρόνο. Νά μετατρέψουμε τόν χρόνο σέ Εὐχαριστία πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό, τίς δυνατότητές μας καί τὰ προσόντα μας σέ θυσία σέ Ἐκεῖνον.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτὴ τὴν πρώτη τοῦ ἔτους προβάλλεται ἡ μορφὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἑνὸς ἀνθρώπου πού τό κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικό του εἶναι ὅτι ἀφιέρωσε τὰ πάντα στή διακονία τοῦ Χριστοῦ μας καί κατ' ἐπέκταση τοῦ πλησίου. Ἡ θυσία του αὐτὴ τὸν βοήθησε νά πλάσει ἓνα χαρακτήρα σταθερό, χωρίς παλινωδίες, μέ μόνιμα στραμμένο τὸ νοῦ στό καλύτερο καί τὴν πρόοδο. Οἱ προκλήσεις τῆς ἐποχῆς καί οἱ τρικυμίες τῆς καθημερινότητας δέν λύγισαν ποτέ τὸν μεγάλο αὐτὸ Ἱεράρχη, ἱατρό καί δάσκαλο. Ὁ καλύτερος κόσμος πού ὄνειρεύτηκε ὁ Μέγας Βασίλειος μέσα ἀπὸ τὸ πολὺπλευρο καί πολυποίκιλο ἔργο του ἔγινε μία ωραία πραγματικότητα, πού μᾶς ἐμπνέει ὅλους στοὺς δικούς μας στόχους.

Ἀδελφοί μου βλέπουμε ὅτι ὑπάρχει δυστυχῶς ἔντονος ὁ κίνδυνος ἡ ἐλπίδα πού δημιουργήσε ἡ ἀνατολὴ τοῦ νέου ἔτους νά σβῇ γρήγορα ἀπὸ τίς καρδιές μας. Σᾶς εὐχομαι καί σᾶς παρακαλῶ ὅσο μπορείτε αὐτὸ τὸ ωραῖο αἶσθημα νά τό κρατήσετε καί νά τό διαφυλάξετε. Πιστεύω ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ αὐτὸ εἶναι νά τό προστατέψετε μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι ἡ ζεστή καί προστατευτικὴ μας φωλιά, πού μᾶς προετοιμάζει γιὰ νά πετάξουμε ὅλοι ψηλότερα. Ἐμπιστευτεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας τίς οἰκογένειές σας καί ὅλο τὸν κόσμο πού σᾶς περιβάλλει στὸν Χριστό μας καί τότε θά δείτε τὰ πάντα νά βρίσκουν τὸν δρόμο τους.

Καλὴ χρονιά, εὐλογημένη καὶ ἁγιασμένη!

Μέ θερμές πατρικὲς εὐχὲς γιὰ τὸ νέο ἔτος 2022,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Παρονασίας Καλλίνικος

† Ο ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἡ Μεγάλη Ἀγαπημένη

Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Οἰκονόμου,
Ἱεροκήρυκος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἄλμυρου

Τό πρόσωπο τῆς μεγάλης Μάνας ὅλων μας τιμοῦμε καθώς ἐορτάζουμε τὴν μεγίστη ἐορτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, τὴν Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μὲ τὴν ἐορτὴ αὐτὴ ἀποδίδουμε τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη στὴ Μεγάλη Ἀγαπημένη τῆς καρδιᾶς μας, τοῦ τόπου μας, τῆς ἱστορίας μας. Καὶ ἡ Παναγία μας εἶναι σίγουρα ἡ πιό ἀγαπημένη. Ὅλοι μας ἔχουμε συνάψει μαζί της μίᾳ ξεχωριστῇ καὶ μοναδικῇ σχέσει διακρίνοντάς τὴν ἀπὸ τὴν μεγάλη χορεία τῶν Ἀγίων τῆς πίστεώς μας. Ξεχωρίσαμε πάνω της αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ γεμίσει τὴν καρδιά μας, νὰ ἐμπνεύσει τὴν ὑπαρξή μας. Γι' αὐτὸ τὴν ἐμπιστευόμαστε, χωρὶς δισταγμούς καὶ ἀναστολές.

Ἡ Παναγία, μίᾳ μορφῇ βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ἀνθρώπινης ἀκαταστασίας καὶ ἀμαρτωλότητας, ἔδειξε, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δέν ἦταν δυνατόν νὰ ἀνήκει στὴ ζοφερὴ πραγματικότητα τῆς ἀνθρώπινης κατάπτωσης. Ἐδειξε ὅτι ἦταν πλασμένη γιὰ κάτι ἄλλο, κάτι πέρα ἀπὸ τὰ δεδομένα καὶ τὰ συνηθισμένα, κάτι πού, τελικά, θὰ εἶχε σχέση μὲ τὰ γήινα, στήν προοπτική, ὅμως, νὰ συνδεθοῦν ἄμεσα μὲ τὰ ἐπουράνια. Καὶ ἐκείνη ἔπαιξε ἀκριβῶς αὐτόν τὸ ρόλο τοῦ ἐκλεκτοῦ συνδέσμου, πού μπόρεσε, μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ὑπακοή της, νὰ καταστεί τό δοχεῖο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Μπόρεσε νὰ ἐνώσει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ καὶ νὰ ἀνανεώσει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ πραγματικότητα τῆς προσωπικῆς μας λύτρωσης καὶ σωτηρίας καθίσταται, πλέον, ρεαλιστική.

Χωρὶς ἔχνος σοβινισμοῦ, πιστεύουμε ὅτι, ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδό-

ξους λαούς τῆς ὑψηλῆς, ὁ Ἑλληνικός Ὁρθόδοξος λαός συνδέεται ἄρρηκτα μαζί της μέ τρόπο ἐκπληκτικό. Κάθε Αὐγουστο ἡ Ἑλλάδα ζεῖ καί κινεῖται στους ρυθμούς τῆς μεγάλης γιορτῆς τῆς Παναγιάς. Ἀπό τό ἓνα ἄκρο τῆς πατρίδας ἕως τό ἄλλο, ἂν κινηθεῖ κανεῖς, θά διαπιστώσει ὅτι ὁ λαός μας γεμίζει τίς Ἐκκλησιές μέσα στήν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ψάλλει μέ δέος τόν Παρακλητικό της Κανόνα, ἀνοίγει καί λειτουργεῖ τά ξεχασμένα καί ἀπομονωμένα ξωκλήσια τῆς ὑπαίθρου καί γιορτάζει τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ ἀποδίδοντας στό πρόσωπό Της τιμή ξεχωριστή.

Ἀπό τήν Τήνο μέχρι τή Σουμελά στό Βέρμιο, ἀπό τή Χοζοβιώτισσα τῆς Ἀμοργοῦ μέχρι τή δική μας, τήν Ἑκατονταφυλιανή τοῦ Αἰγαίου ἢ τήν Εἰκοσιφοίνισσα τῆς Μακεδονίας, στήνεται ἓνας μοναδικός λατρευτικός χορός. Ἐξελίσσεται ἓνα ἀέναο πανηγύρι. Ἐνας ἀόρατος ἀρχιμουσικός μοιάζει νά κινεῖ τήν εὐλογημένη μπαγκέτα του ἐναρμονίζοντας αὐτό τό ὑπερκόσμο καί συνάμα, τόσο δικό μας Θεομητορικό τραγούδι. Γιατί, ὅμως ὅλα αὐτά; Γιατί αὐτό τό μεγάλο δέσιμο; Τί εἶναι, ἐπιτέλους, ἡ Παναγία γιά μᾶς;

Τόσο ἡ πολιτιστική μας παράδοση, ὅσο καί ἡ θρησκευτική μας πίστη δίνουν τήν ἀπάντησιν. Ἡ Παναγία γιά ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, περισσότερο ἀπό Θεοτόκος, ἀπό Ὑπεραγία, ἀπό ἓνα πρόσωπο πέραξ τοῦ ὁποῖου ἐξελίχτηκαν στήν ἱστορία πολλοί ἀγῶνες γιά τή δογματική της θέσιν μέσα στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἀπλά καί μόνο ἡ μεγάλη Μάνα, μέ ὅσα συνεπάγεται αὐτός ὁ ὅρος, ὁ τόσο ἀπλός, μά καί τόσο μεγάλος καί οὐσιαστικός. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ μάνα μας, γιατί εἶναι τό ἀποκούμπι μας. Σ' αὐτή καταθέτουμε τά πάθη καί τοὺς καημούς μας. Ἐκείνης τό ὄνομα φέρουμε ἀβίαστα στά χεῖλη μας κάθε φορά πού ἀντιμετωπίζουμε κινδύνους καί προβλήματα. Εἶναι ἡ Μάνα μας, γιατί σ' αὐτήν ἀκουμπᾶμε καί παρακαλοῦμε, γιατί εἴμαστε σίγουροι πώς θ' ἀκούσει, ὅπως ἀκούει ἡ κάθε μάνα τήν παράκλησιν τῶν παιδιῶν της. Εἶναι ἡ καταφυγή μας στους πειρασμούς, ἡ εἰρήνη μας στόν πόλεμο τῶν παθῶν, εἶναι τό φῶς στό σκοτάδι τῶν θλίψεων καί τῶν δοκιμασιῶν, πού χειμάζουν τίς ψυχές μας. Εἶναι ἡ προστασία καί ἡ σκέπη τῆς ζωῆς μας, ἐκείνη πού γεμίζει τήν καρδιά μας μέ χαρά καί εὐφροσύνη, πού μᾶς ἔσωσε ἀπό τό θάνατο καί τή φθορά, γιατί γέννησε τόν νικητή τοῦ θανάτου. Εἶναι «ἡ μεταβολή τῶν θλιβομένων, ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν».

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ μάνα μας, γιατί εἶναι ἡ μεσίτριά μας. Ἡ μητρική της ιδιότητα εἶναι ἐκείνη πού τήν καθιστά ἱκανή νά πρεσβεύει, μέ παρηγορία, στόν Υἱό καί Θεό της, μεταφέροντας στό θρόνο Του τίς δικές μας ἱκεσίες καί παρακλήσεις. Εἶναι σέ θέση νά μαλακώνει καί νά καταπραΰνει τήν δίκαιη ἀπογοήτευση τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐκτροπή καί τό παραστράτημά μας ἀπό τό δικό Του θέλημα καί τό αἱματοκύλισμά μας στή ζωή τῆς ἁμαρτίας.

Καί ἀφοῦ τέτοια Μητέρα εἶναι γιά ὅλους μας ἡ Παναγία, ἔχουμε τό δικαίωμα νά βάλουμε στό στόμα μας τά λόγια του Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα καί νά τῆς ποῦμε: «...Σέ σένα καί στή δική σου φιλανθρωπία ἀνήκει, Πολυύμνητη, νά μή σταθμίσεις τή χάρη πού θά μᾶς δώσεις σέ τίποτα δικό μας, ἀλλά στή δική σου μεγαλοπρέπεια. Κι ὅπως ἐσύ, ἀφοῦ ἐξαιρέθηκες ἀπό τό κοινό γένος κι ἔγινες δῶρο στό Θεό, ἐκόσμησες ἔπειτα ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους, ἔτσι καί σέ μας, ἀντί γι' αὐτούς ἐδῶ τους λόγους πού σοῦ προσφέρουμε, ἀγίασε τό θησαυροφυλάκιο τῶν λόγων, τήν καρδιά μας καί ἀνάδειξε τή χώρα τῆς ψυχῆς ἄγωνα γιά κάθε κακό, μέ τή Χάρη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ... τώρα καί πάντοτε...».

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ & ΕΥΑΡΕΣΤΟ ΘΕΙΟ ΘΕΛΗΜΑ

Διήγηση από τό Γεροντικό

Ένας Άγιος γέροντας έμενε μέ τόν ύποτακτικό του σέ μία καλύβα, όχι μακριά από ένα κεφαλοχώρι. Κάποτε έπεσε στόν τόπο μεγάλη δυστυχία και ό φτωχός κόσμος πέθαινε σχεδόν από τήν πείνα. Πολλοί στήν απελπισία τους πήγαιναν και χτυπούσαν στήν καλύβα του έρμηίτη. Έκείνος πάλι πού ήταν πολύ έλεήμων, έδινε μέ τήν καρδιά του από ό,τι τύχαινε νά έχει. Ό ύποτακτικός του, όμως, πού έβλεπε μέ τρόμο τό ψωμί τους νά λιγοστεύει, είπε μία μέρα στεναχωρημένος στό γέροντά

του. «Ξεχώρισέ μου τά ψωμιά πού μου άναλογούν, και από δώ και πέρα μοίραζε, από τά δικά σου έλεημοσύνη γιατί έτσι όπως πάμε τώρα, γρήγορα θά πεινάσουμε και οι δύο». Ό άγαθός γέροντας χώρισε τά ψωμιά του ύποτακτικού του χωρίς νά πει τίποτα, και εξακολούθησε νά δίνει από τά δικά του στους φτωχούς. Μά και ό Θεός πού είδε τήν καλή του προαίρεση τά εϋλόγησε και όσο εκείνος έδινε, τόσο αυτά έπληθύνονταν.

Ό ύποτακτικός στό μεταξύ έφαγε τά δικά του, όταν πιά δέν του έμειναν παρά λίγα ψίχουλα, πήγε στόν γέροντά του και τόν παρακαλούσε νά τρώνε πάλι μαζί. Έκείνος τόν δέχτηκε χωρίς νά φέρει αντίρρηση. Τώρα όμως είχαν αϋξηθει και οι ζητιάνοι και ό ύποτακτικός άρχισε πάλι νά δυσανασχετεί. Μία μέρα χτύπησε ή πόρτα, ήταν ό άπαραίτητος φτωχός. Ό ύποτακτικός κατσούφιασε. «Δώσε ένα καρβέλι», πρόσταξε ό γέροντας, πού έκανε πώς δέν είδε τό μορφασμό του. «Μου φαίνεται πώς δέν έχουμε πιά νά φάμε ούτε έμεϊς», είπε φωναχτά ό ύποτακτικός για νά τό άκούσει και ό ζητιάνος. «Πήγαινε και ψάξε καλά», πρόσταξε ό γέροντας. Σηκώθηκε εκείνος απρόθυμα νά πάει στό κελάρι, μά τρόμαξε νά ανοίξει τήν πόρτα, τό βρήκε γεμάτο μέχρι επάνω από καλοψημένα φρέσκα καρβέλια. Από τήν ήμέρα εκείνη άπόκτησε μεγάλη έμπιστοσύνη στόν άγιο γέροντά του και έγινε πρόθυμος νά άνακουφίζει τους φτωχούς.

200 χρόνια από την Ἀγιασμένη Ἐπανάσταση τοῦ 1821

Μαρίας Σταματοπούλου, Θεολόγου

Η Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἦταν ἐπανάσταση μέ ἐθνικό καί θρησκευτικό χαρακτήρα. Μπορεῖ κανεῖς νά ἀμφισβητήσῃ τή διττή σημασία αὐτοῦ τοῦ κομβικοῦ σημείου γιά τήν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ γένους; Τό μαρτυροῦν τά λόγια καί οἱ πράξεις τῶν ἀγωνιστῶν, λαϊκῶν ἀλλά καί κληρικῶν. Κινητήρια δύναμή της ἡ ἀπελευθέρωση τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων ἀπό τοὺς Ὄθωμανοὺς καί πνευματικό της στήριγμα ἡ πίστη στή θεία Πρόνοια καί ὁ σεβασμός πρὸς τοὺς πολυάριθμους Νεομάρτυρες πού θανατώθηκαν ὁμολογώντας τήν πίστη τους στόν Χριστό. Ὁ λαός μας ἐπέλεξε –ὄχι τυχαία– νά συνδέσῃ τήν ἐπέτειο τῆς ἀφετηρίας τῆς ἐθνικῆς του παλιγγενεσίας μέ τήν γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μίας γιορτῆς πού ἀποτελεῖ ἀπαρχή τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους μέ τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς ἔλευσης τοῦ Θεανθρώπου. Τό «Χαῖρε» τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ στήν Παναγία συνέδεσε ἐπάξια τό 1821 μέ τό

«Χαῖρε ἐλευθερία» γιά νά μᾶς θυμίζει ὅτι ἡ Παναγιά μας, ὑπῆρξε πάντα τό ὕστατο καταφύγιό μας καί ἡ ἐλπίδα μας καθώς ἡ ἀγκαλιά της μᾶς σκέπαζε σάν μητέρα ὅλων μας στούς χαλεπούς καιρούς.

Στή συνείδηση τῶν Ἑλλήνων ἦταν μπολιασμένη ἡ ἰσχυρή πεποίθηση ὅτι μάχονταν γιά τήν πίστη τους καί τήν πατρίδα τους καί μάλιστα ἔδιναν προτεραιότητα στήν πρώτη. Τήν ἐπανάσταση λοιπόν δέν τήν ἔκαναν ἄθεοι. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τά λόγια τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, μετά τήν ἀπελευθέρωση, στούς μαθητές τοῦ πρώτου Γυμνασίου τῆς Ἀθήνας: «Ὅταν πήραμε τά ὅπλα, πρῶτα εἶπαμε ὑπέρ Πίστεως καί ὕστερα ὑπέρ Πατρίδος». Ὁ ἴδιος μάλιστα ἔβαλε τόν σταυρό στήν πρώτη σημαία πού κατασκεύασε πρόχειρα. Ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ σταυρός ἦταν τό μοναδικό σύμβολο πάνω στά ἐπαναστατικά λάβαρα. Σ' αὐτόν ἔβλεπαν οἱ Ἕλληνες τήν ιδέα τῆς ἐλευθερίας καί τοὺς τροφοδοτοῦσε μέ ψυχική δύναμη. Ἐπίσης στήν ἐπαναστατική προκήρυξη τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1821, πού σηματοδότησε τήν ἔναρξη τῆς Ἐπανάστασης στίς παραδουνάβιες ἡγεμονίες, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ὁ ἀρχηγός τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἔγραψε «Μάχου ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος». Ἀλλά καί στά Συντάγματα τῶν Ἐθνικῶν Συνελεύσεων τοῦ ἀγώνα ὑπάρχει στό προοίμιο ἡ φράση, ἡ ὁποία διατηρεῖται σήμερα στό Σύνταγμά μας: «Εἰς τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος». Ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης γράφει: «Ἡ πατρίδα καί ἡ θρησκεία εἶναι τό πᾶν... δι' αὐτά ὅπου σηκώσαμε τά ἄρματα». Καί ὁ Ἀθανάσιος Διάκος: «...Ἐπειδή διά τόν σταυρόν καί τήν ἐλευθερία ἀποθνήσκομεν».

Ὑπάρχει ἡ ἄποψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἀντίθετη στόν ἱερό ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων στηριζόμενη κυρίως στόν ἀφορισμό τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν καί τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Κπόλεως Γρηγόριο Ε'. Θά πρέπει στό σημεῖο αὐτό νά ἐπισημανθεῖ ὅτι ἀπό τοὺς 23 ἀρχιερεῖς, πού ὑπέγραψαν τό ἀφοριστικό κείμενο, ἀρκετοί συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη τό πλήρωσαν μέ τή ζωή τους. Πολλοί ἐπίσης δοκιμάστηκαν σκληρά μέ φυλακίσεις, ἐξορίες καί περιορισμούς. Δέν εἶναι τυχαῖο πού ὁ ἀφορισμός αὐτός δέν εἶχε ἀρνητική ἀπήχηση στόν ἐθνικό ἀγώνα. Κανείς, οὔτε ἀκόμη καί οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οὔτε καί οἱ ἀφορισμένοι δέν πῆραν στά σοβαρά τόν ἀφορισμό. Ὁ ἴδιος ὁ Ὑψηλάντης καθησύχαζε μέ ἐπιστολή του τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη ὅτι «ὁ μέν Πατριάρχης βιαζόμενος παρά τῆς Πόρτας σᾶς στέλλει ἀφοριστικά καί ἑξαρχους παρακινώντας σας

νά ἐνωθεῖτε μέ τήν Πόρτα, ἐσεῖς ὅμως νά τά θεωρεῖτε ταῦτα ὡς ἄκυρα». Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος εἶχε καταλάβει ὅτι σέ ἀντίθετη περίπτωση θά ἀκολουθοῦσαν θηριωδίες ἀπό τοὺς Ὁθωμανοὺς καί γενική σφαγή τοῦ λαοῦ στήν Κπολη ὡς ἀντίποινα.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅμως καί τήν δράση τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναστηριῶν στόν ἀγώνα. Ὁ Ἐμμανουήλ Ξάνθος ὁμολόγησε «τήν ἐπανάστασιν ἐκίνησαν καί ἐνεψύχωσαν οἱ κληρικοί ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ λαός δέν ἤθελε νά κινηθεῖ». Ὁ μέγας βυζαντινολόγος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα Στήβεν Ράνσιμαν ἀναφέρει: «Στή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ἡ Ἐκκλησία κατόρθωσε νά ἐπιβιώσει. Καί ὅσο ἡ Ἐκκλησία ἐπιβίωνε, τό ἔθνος δέν μποροῦσε νά πεθάνει». Στή Νάξο μας ἡ ἐπανάσταση κηρύχθηκε στίς 6 Μαΐου 1821. Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος ὕψωσε στό κωδωνοστάσιο τήν σημαία τῆς Ἐλευθερίας καί ἀκολούθησε δοξολογία καί πρόσκληση στόν λαό γιά νά πολεμήσει τόν ἐχθρό. Ὁ ἴδιος ἔβγαλε τά ράσα, φόρεσε φισεκλίκια καί μαζί μέ δεκάδες ἐθελοντές παλικάρια τοῦ νησιοῦ μπῆκαν σέ καΐκια καί ἔφυγαν νά πολεμήσουν στήν Ἀττική καί στήν Πελοπόννησο. Ὅ,τι χρήματα εἶχε τά διέθεσε γιά πολεμοφόδια καί τροφές. Ἀπό τήν ἄλλη στά μοναστήρια συντηρήθηκε ἡ πνευματική παράδοση τοῦ Ἑθνους καί λειτουργοῦσαν βιβλιογραφικά ἐργαστήρια καί ἐσωτερικά σχολεῖα γιά τίς ἀνάγκες τῶν κοινοβίων. Ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης ἀναφέρει: «Τά μοναστήρια ἦταν τά πρῶτα προπύργια τῆς Ἐπανάστασής μας... Οἱ περισσότεροι καλόγεροι σκοτώθηκαν εἰς τόν ἀγώνα». Ἦταν αὐτά πού κράτησαν σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας ψηλά τό ἑλληνορθόδοξο φρόνημα καί ἄσβεστη τήν φλόγα τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπό τόν κατακτητή. Λειτουργήσαν ὡς «στρατιωτικές βάσεις» τῶν ἐπαναστατημένων Ἑλλήνων, ὡς πυριτιδαποθήκες, παρεῖχαν ἀσφαλές καταφύγιο καί νοσοκομειακή περίθαλψη στοὺς ἀγωνιστές καί ἔγιναν κέντρα συγκέντρωσης χρημάτων γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγώνα, γι' αὐτό καί λεηλατήθηκαν, πυρπολήθηκαν ἢ καί καταστράφηκαν ὁλοσχερῶς καί πολλοί μοναχοί βασανίστηκαν καί θανατώθηκαν.

200 χρόνια λοιπόν ἀπό τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση! Ἄς μείνει αἰώνια ἡ μνήμη καί ἡ προσφορά ὅλων αὐτῶν τῶν γνωστῶν, ἀλλά καί ἀφανῶν ἀγωνιστῶν (ἀνάμεσά τους καί ἀρκετοί νεομάρτυρες ἅγιοι καί ἁγίες). Ἄς σταθοῦμε ἀντάξια στό ὕψος αὐτῶν τῶν ἡρώων πού πρόσφεραν ὅ,τι εἶχαν –ἀκόμη καί τήν ἴδια τους τήν ζωή– γιά τήν Πίστη καί τήν Πατρίδα καί ἅς παραδειγματιστοῦμε ἀπό αὐτοὺς σέ αὐτοὺς τοὺς δύσκολους και-

ρούς. Ἄν κόψουμε τίς ρίζες μας καί ὅ,τι μᾶς δένει μέ τό παρελθόν, τήν ἱστορία μας, τίς παραδόσεις καί τήν ταυτότητά μας, αὐτό τό δέντρο πού λέγεται Ἑλλάδα θά χαθεῖ. Αὐτό τό γνώριζαν πολύ καλά οἱ πρόγονοί μας. Ἡ ἀγωνιστικότητα, ἡ πίστη καί ἡ ἐλπίδα εἶναι στοιχεῖα ἀναγκαῖα γιά τήν πολιτισμική μας πρόοδο κυρίως σέ πνευματικό ἐπίπεδο. Καί τέλος, ὥς ἔχουμε πάντα στό νοῦ μας ὅτι ὁ σταυρός, οἱ εἰκόνες, ἡ προσευχή, τό σύνταγμά μας, οἱ παρελάσεις μας καί τά ἐδάφη μας δέν εἶναι πρὸς διαπραγμάτευση καί δέν ἔχουν καμιᾶ σχέση μέ τόν ἐθνικισμό.

Ἱερόθεος Ἀριστάρχου,
Μητροπολίτης Παροναξίας 1820-1833.

Ἀποφθέγματα Ἀγίων

Μεγαλύτερη νίκη εἶναι τό νά νικήσεις ἓνα σου πάθος καί μία ἡδονή τῶν αἰσθήσεων σου παρά τό νά νικήσεις ἑκατό ἐχθρούς.

Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Ἐλεημοσύνη δέν εἶναι μόνο τό νά δίνουμε χρήματα, ἀλλά εἶναι κυρίως ἡ πνευματική ἐλεημοσύνη, ἡ βοήθεια γιά τή σωτηρία τοῦ πλησίον, καί ἡ ἀληθινή ἐν Χριστῷ ἀγάπη καί εὐσπλαχνία.

Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος.

Εἶναι ἀδύνατον στή ζωή του ὁ ἄνθρωπος νά κατορθώσει ἔστω καί ἓνα μόνο ἔργο ἀγαθό, χωρίς τή Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί πρῶτα-πρῶτα, δέ μπορεῖ νά κυριαρχήσει στόν ἑαυτό του οὔτε νά ὑποτάξει τά ἁμαρτωλά του πάθη, οὔτε καί νά ξεφύγει ἀπό τίς τρομερές παγίδες τοῦ διαβόλου, ἂν προηγουμένως δέν εἶναι περιτειχισμένος ἀπό τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί φέρει μέσα στή ψυχή του τόν Χριστό.

Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Ὅποιος ἀγαπάει λίγο, δίνει λίγο. Ὅποιος ἀγαπάει περισσότερο, δίνει περισσότερο. Κι ὅποιος ἀγαπάει πάρα πολύ τί ἔχει ἀντάξιο νά δώσει; Δίνει τόν ἑαυτό του.

Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κausοκαλυβίτης.

Ὅταν θέλεις νά συμβουλέψεις κάποιον στό καλό, πρῶτα νά τοῦ δείξεις τήν ἀγάπη σου, καί μετά μέ λεπτότητα καί προσοχή νά τοῦ κάνεις τήν παρατήρηση, προσέχοντας νά μήν τόν πληγώσεις. Γιατί αὐτός θά παρατηρήσει πρῶτα τήν ἀγάπη πού θά τοῦ δείξεις, κι ὕστερα θά προσέξει τήν παρατήρηση πού θά τοῦ κάνεις. Ἐτσι θά τόν ὠφελήσεις χωρίς νά βλαφτεῖ ἡ ψυχή του.

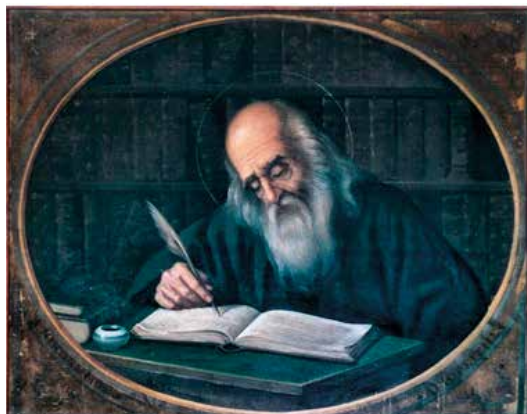
Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος.

Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου, παιδί μου, εἶναι θλίψη, διότι εἶναι στήν ἐξορία. Μή ζητεῖς τελεία ἀνάπαυση. Ὁ Χριστός μας σήκωσε τόν Σταυρό, καί μεῖς θά σηκώσουμε ὅλες τίς θλίψεις ἐάν τίς ὑπομένουμε, βρίσκουμε Χάρη παρά Κυρίου. Γι' αὐτό μας ἀφήνει ὁ Κύριος νά πειραζόμαστε, γιά νά δοκιμάζει τόν ζῆλο καί τήν ἀγάπη πού ἔχουμε πρὸς Αὐτόν. Γι' αὐτό χρειάζεται ὑπομονή. Χωρίς ὑπομονή δέ γίνεται ὁ ἄνθρωπος πρακτικός, δέ μαθαίνει τά πνευματικά, δέν φθάνει σέ μέτρα ἀρετῆς καί τελειώσεως.

Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος & ἡ πνευματική προετοιμασία τοῦ 1821

Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Ἐπιστήμονα

Στὶς 14 Ἰουλίου, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν ὁσιακὴ κοίμησιν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴ Νάξο τὸ 1749 καὶ ἐκοιμήθη στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1809. Ἄς γράψουμε, λοιπόν, δύο λόγια γιὰ τὴν συνεισφορά του στὴν προετοιμασία τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος δὲν ὀργάνωσε κλέφτες καὶ ἀρματολούς, οὔτε μετεῖχε στὴν ἐξέγερσιν τοῦ παπᾶ-Εὐθύμη Βλαχάβα, τὴν τελευταία μεγάλη ἐθνικὴ ἐνοπλιν κίνησιν πρὶν ἀπὸ τὸ 1821. Δὲν ἔπιασε ποτὲ ὄπλο στὰ χεῖρα του. Οὔτε ἔγραψε ἐπαναστατικά ἢ πολιτικά κείμενα ὅπως ὁ Ρήγας Φεραίος. Βοήθησε μὲ τὸν τρόπο του, τὸν φιλοκαλικό, τὸν πνευματικό, τὸν ἡσυχαστικό, τὸν συγγραφικό. Ὁ μοναχὸς ἀπὸ τὴ Νάξο μὲ τὴν ἐντυπωσιακὴ θεολογικὴ καὶ φιλολογικὴ κατάρτιση, ὁ ἄνθρωπος ποῦ συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ σπουδαῖος αὐτὸς νεοπατερικὸς συγγραφεὺς τοῦ 18ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος ἔδωσε χωρὶς τυμπανοκρουσίες τὸν δικό του ἀγῶνα. Μὲ τὸ κομποσχοίνι, μὲ τὴ νοερὰ προσευχή, μὲ τὴν πέννα, μὲ τὰ βιβλία, μὲ τὸν γνήσιο πατριωτισμὸ του, τὸν ὁποῖο διακρίνουμε στὰ γραπτὰ του, ὅσο κι ἂν προσπαθεῖ νὰ τὸν παρουσιάσει μὲ ἥπιον τρόπο.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης βοήθησε τὴν προετοιμασίαν τοῦ ἀγῶνος στηρίζοντας τὴν χριστιανικὴ πίστιν καὶ τὸ ἑλληνορθόδοξο φρόνημα τοῦ ὑποδούλου λαοῦ μας. Διδάσκοντας τὴν ὀρθὴ Θεολογία, καταγράφοντας τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας (Πηδάλιον), συμβουλευοντας κληρικούς καὶ λαϊκούς (Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον), καλλιεργώντας

τόν πνευματικό αγώνα κατά τών παθών (Αόρατος Πόλεμος), ανθολογώντας τά σπουδαιότερα νηπτικά-ήσυχαστικά κείμενα (Φιλοκαλία τών ιερών Νηπτικών), ύπομνηματίζοντας τόν Απόστολο Παῦλο καί ύμνώντας τήν Παναγία μας θύμιζε στους σκλαβωμένους Ρωμπούς ὅτι μόνο διά τῆς ἐμμονῆς στήν Ὁρθοδοξία θά σωθοῦν καί ἀτομικά καί ἐθνικά. Μέ τήν διδασκαλία καί μέ τά συγγράμματά του στερέωσε τήν Ὁρθή Πίστη, τήν Ὁρθοδοξία καί ἀπέτρεψε τούς ἐξισλαμισμούς συνεχίζοντας ἔτσι τό ἔργο τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἄλλωστε ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἔμαθε τά πρῶτα γράμματα στή Νάξο ἀπό τόν Χρύσανθο τόν Αἰτωλό, κατά σάρκα ἀδελφό τοῦ μαρτυρικοῦ Πατροκοσμᾶ.

Ἡ ἐμμονή στήν Ὁρθοδοξία βοηθοῦσε τόν Χριστιανό νά μή χάσει τήν μοναδική ὁδό γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, ἀλλά ἐπιπροσθέτως βοηθοῦσε τόν Ἑλληνισμό νά μή χάνει τά παιδιά του. Ἐπί Τουρκοκρατίας ὅποιος χανόταν γιά τήν Ὁρθοδοξία χανόταν καί γιά τόν Ἑλληνισμό. Ὅποιος ἐξισλαμιζόταν εἴτε βιαίως εἴτε ἐκουσίως ἔλεγαν ὅτι «τούρκεψε». Ἐχασε, δηλαδή, καί τήν θρησκευτική καί τήν ἐθνική του ταυτότητα. Οἱ ἐξισλαμισμένοι μετετρέποντο σέ φανατικούς γενιτσαρούς καί ἀρνητές τών πατρῶων παραδόσεων καί ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς οἱ σκληρότεροι διώκτες τών Ὁρθοδόξων.

Πολλά δεινά ὑπέστη τό Γένος μας ἀπό τό μένος τών νεοφωτίστων πού ἐξισλαμίζοντο καί ἤθελαν νά ἀποδείξουν τήν ἀφοσίωσή τους στή νέα θρησκεία καί στήν Ὀθωμανική ἐξουσία. Ἀκόμη καί στά νεώτερα χρόνια καταγράφονται ἐγκλήματα κατά Ἑλλήνων στή Μικρά Ἀσία ἀπό Τουρκοκρατικούς, δηλαδή ἐξισλαμισμένους πρώην Ὁρθοδόξους Ρωμπούς τῆς Κρήτης. Πολλοί Τουρκοκύπριοι ἀπό αὐτούς πού ὀργάνωσαν παραστρατιωτικές ὁμάδες κατά τών Ἑλληνοκυπρίων τό 1964-1974 προέρχονται ἀπό ἐξισλαμισμό Ὁρθοδόξων. Τό ἴδιο βλέπουμε καί στά Βαλκάνια. Οἱ σημερινοί Βοσνιόμουσουλμάνοι προέρχονται ἀπό ἐξισλαμισμένους Σέρβους Ὁρθοδόξους, μέ τούς ὁποίους συγκρούσθηκαν πολλάκις καί ἐνόπλως.

Ἀντιθέτως ὅσοι παρέμεναν στήν Ὁρθοδοξία διατηροῦσαν τήν ἐθνική τους ταυτότητα ἀκόμη καί ἂν εἶχαν ἀναγκασθεῖ νά μιλοῦν τουρκικά. Κλασσικό παράδειγμα οἱ τουρκόφωνοι Ἕλληνες τῆς Καππαδοκίας, τούς ὁποίους διακόνησε ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος ἀπό τά Φάρασα.

Ἄρα τό ἔργο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ὅπως καί τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Κορίνθου καί ἄλλων κληρικῶν τοῦ 18ου αἰῶνος ἀφ'

ένός μὲν βοήθησε τὴν Ἐκκλησία νὰ μὴ χάσει καὶ ἄλλα παιδιά της, ἅφ' ἑτέρου δὲ βοήθησε τὴν Πονεμένη Ρωμιοσύνη νὰ περιορίσει τίς ἐθνικὲς ἀπώλειες, νὰ μὴ βλέπει τὰ παιδιά της νὰ ἐξισλαμίζονται.

Ἡ κορυφαία ἐθνικὴ προσφορά τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου πιστεύω ὅτι εἶναι ἡ συγγραφή τοῦ Νέου Μαρτυρολογίου. Πρόκειται γιὰ ἓνα βιβλίο, τό ὁποῖο περιλαμβάνει τό συναξάρι (βίο καὶ μαρτύριο) 87 ἀγωνιστικῶν μορφῶν πού προτίμησαν νὰ θυσιάσθουν παρά νὰ ἀλλαξοπιστήσουν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Νεομάρτυρες, οἱ πρῶτοι ἀντιστασιακοὶ τῆς δουλείας. Παράλληλα μέ τό Κρυφὸ Σχολεῖο καὶ τοὺς κλεφταρματολούς, οἱ ταπεινοὶ αὐτοὶ ἀγωνιστές τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους μέ τὴν προσευχή τους καὶ τὴν Ὁμολογία τους «εἶμαι Χριστιανός, δέν τουρκεύω» ἀνοιξαν τὸν δρόμο γιὰ τὴν λευτεριά, στερέωσαν τὴν ἑλληνορθόδοξη συνείδηση, ἔδωσαν μαρτυρία Χριστοῦ καὶ Ἑλλάδος, τόνωσαν τό φρόνημα τῶν ἀδελφῶν τους, μείωσαν καὶ περιόρισαν τοὺς ἐξισλαμισμούς.

Μέ τό βιβλίο του αὐτό, τό ὁποῖο φέρει ἡμερομηνία 1794, ἀλλὰ ἐτυπώθη στὴν Βενετία τό 1799, ὁ Ἅγιος Νικόδημος τολμᾷ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ κατακτητῆ νὰ δώσει μήνυμα ἀντιστάσεως, νὰ καλλιεργήσει ἐλπίδα Ἀναστάσεως ψυχικῆς καὶ ἐθνικῆς, νὰ προτείνει καὶ σέ ἄλλους νὰ μιμηθῶν τοὺς Νεομάρτυρες. Στό προοίμιό του γράφει τὰ ἑξῆς λόγια πού θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ στοιχίσουν βάσανα καὶ φυλακίσεις δεδομένου ὅτι τό σύγγραμμα ἐκυκλοφορήθη εὐρέως στὸν χῶρο τοῦ τουρκοκρατουμένου Ἑλληνισμοῦ: «Κατ' ἀλήθειαν τοῦτο εἶναι θαῦμα παρόμοιον ὡσάν νὰ βλέπη τινὰς μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος ἑαρινὰ ἄνθη καὶ τριαντάφυλλα... Ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας νὰ βλέπη ἐλευθερίαν!».

Ὅταν ὁ Ἅγιος ἐκοιμήθη σέ ἡλικία 60 ἐτῶν στό κελλί τῶν Σκουρταίων –ἔξω ἀπὸ τίς Καρυές τοῦ Ἁγίου Ὁρους– τό μήνυμά του εἶχε διαδοθεῖ πανελληνίως: Ἀξίζει νὰ ζῆς καὶ νὰ πεθαίνεις ὡς Ὁρθόδοξος Ἕλλην! Μετά ἀπὸ μόλις 12 χρόνια ἡ σημαία τοῦ Σταυροῦ κυμάτιζε ὑπερήφανα στοὺς προμαχῶνες τῶν ἐπαναστατημένων καὶ ὁ ἀέρας ἔφερνε παντοῦ τό σύνθημα: Ἐλευθερία ἢ Θάνατος! Τό αἷμα τῶν Νεομαρτύρων καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου δέν πῆγαν χαμένα. Ἡ σπορά ἀπέδωσε καρπούς.

Τά Νέα τοῦ Προσκυνήματος

Γράφει ἡ **Σοφία Οἰκονόμου**

Αὐτό πού μέ μεγάλη πνευματική χαρά καί ἀγαλλίαση ἀναγγείλαμε στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, δηλαδή τήν ἀπόφαση τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου μας κ. Καλλίνικου νά τελεῖται καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ μέχρι καί τόν μήνα Σεπτέμβριο ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί ἡ Θεία λειτουργία κάθε Κυριακή στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, ἐγινε πραγματικότητα. Ἐτσι κάθε Κυριακή οἱ καμπάνες τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας χτυποῦσαν χαρμόσυνα καί ὁ εὐλογημένος χώρος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ζωντάνευε μέ τή συμμετοχή πολλῶν πιστῶν ἀνθρώπων, μόνιμων κατοίκων τοῦ νησιοῦ, ἀλλά καί παραθεριστῶν πού ἐρχόντουσαν γιά νά λειτουργηθοῦν καί νά εὐχαριστήσουν τήν Παναγία μας γιά τίς τόσο μεγάλες εὐεργεσίες καί δωρεές της στήν ζωή τους. Βέβαια, οἱ καμπάνες τοῦ Προσκυνήματος δέν χτυποῦσαν μόνο κάθε Κυριακή ἀλλά καί καθημερινά καθ' ὅλο τό διάστημα τῶν καλοκαιρινῶν μηνῶν ἀφοῦ σχεδόν κάθε μέρα τελοῦνταν Θεῖες Λειτουργίες ὡς τάμα ἀπό πιστούς στήν Παναγία μας.

Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα ἐορτάσθηκαν τά καλοκαιρινά μας πανηγύρια. Στίς 25 Ἰουλίου, μνήμη τῆς Ἁγίας Ἄννης, τό Ἱερό μας Προσκύνημα φόρεσε τά γιορτινά του ἀφοῦ κατά τήν ἡμέρα αὐτή πανηγυρίζει τό Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Εὐρέσεως τῆς Ἁγίας καί θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας. Τήν παραμονή τῆς Ἑορτῆς τελέσθηκε πανηγυρικός Ἑσπερινός ἐνῶ τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς εἴχαμε τήν ἰδιαίτερη

εὐλογία καὶ χαρά νά χοροστατήσῃ στὸν Ὅρθρο καὶ στὴν πανηγυρική Θεία Λειτουργία ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας. Μάλιστα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ «Κοινωνικοῦ» ἀνεγνώσθη ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ θέμα: «Ἐκκλησία καὶ Ἐπιστήμη στὸν ἀγώνα κατὰ τῆς πανδημίας». Πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν» ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἀναφέρθηκε ἐν συντομία στὴν μεγάλη προσωπικότητα τῆς Ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης πού τιμᾶται ἰδιαίτερα στό Ἱερό Προσκύνημα καὶ συγκεκριμένα στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς εὐρέσεως τῆς Ἁγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνας. Ἐπίσης ἔκανε ἐπισημάνσεις ἐπὶ τῆς ἀναγνωσθείσης Ἐγκυκλίου προτρέποντας καὶ ὁ ἴδιος τοὺς πιστοὺς νά ἀνταποκρίνονται στὶς ἀνακοινώσεις τῆς ἱατρικῆς κοινότητας, κάθ' ὅτι τὸ θέμα τοῦ ἐμβολίου εἶναι ἓνα θέμα καθαρὰ ἱατρικὸ καὶ ὄχι πνευματικόν.

Στὶς 15 Αὐγούστου, ὅπου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μεγαλύτερη Θεομητορική ἐορτὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, τελέσθηκε καὶ πάλι μέ λαμπρότητα καὶ χαρμόσυνη διάθεση στό Ἱερό μας Προσκύνημα ὁ Ὅρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία. Ὁ παλαιός

Ναός τοῦ Προσκυνήματος, καθὼς καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ τοῦ χώρου κατακλύσθηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ πιστοὺς ποὺ ἦρθαν γιὰ ἀκόμα μία φορὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Παναγίας μας.

Στὶς 21 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ στὶς 9 Δεκεμβρίου ἡμέρα τῆς Συλλήψεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἐορτάσαμε τὰ χειμωνιάτικα πανηγύρια τοῦ Προσκυνήματός μας. Ὁ καιρὸς, ἂν καὶ εἶχε τσουχτερό κρύο, ἦταν σχετικὰ καλὸς καὶ ἔτσι μᾶς βοήθησε νὰ ἀποδώσουμε καὶ σέ αὐτὰ τὰ πανηγύρια τὴ λαμπρότητα ποὺ τοὺς ταιριάζει μὲ τὴ συμμετοχὴ πολλῶν πιστῶν ἀπ' ὅλο τὸ νησί μας.

Ἡ τελευταία Θεία Λειτουργία τοῦ ἔτους τελέσθηκε τὴν ἐπόμενη ἡμέρα τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, Κυριακὴ 26 Δεκεμβρίου, καὶ ἔτσι εἶχαμε τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ λειτουργηθοῦμε καὶ πάλι στό Ἱερό μας Προσκύνημα τιμώντας ἀκόμα μία Θεομπορική ἐορτὴ, αὐτὴ τῆς Συνάξεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὅλες οἱ παραπάνω Θεῖες Λειτουργίες τελέσθηκαν στὸν παλαιό Ἱερό Ναό, ἀφοῦ ὁ νέος Ἱερός Ναός βρίσκεται σέ φάση συνέχισης τῶν ἐργασιῶν ἀποπερατώσεως, ἥτοι τῶν ἠλεκτρομηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων.

Εὐχόμαστε τὸ 2022 νὰ μᾶς βρεῖ ὅλους ὑγιεῖς καὶ μέ Θεία Φώτιση. Τό νέο ἔτος νὰ τὸ βαδίσουμε μὲ τὴν εὐλογία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς νὰ συμμετάσχουμε σέ Θεῖες Λειτουργίες στὸν ἀποπερατωμένο Νέο Ἱερό Ναό τοῦ Προσκυνήματός μας.

Τό τελευταῖο ἐξάμνηνο εἶχαμε τὴ χαρὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὀκτὼ βαπτίσεις καὶ δύο γάμοι στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας. Συγκεκριμένα:

- α) Στίς 10-7-21 βαπτίστηκε ό γιός τοῦ Γεωργίου καί τῆς Μαρίας Κουφοπούλου καί ἔλαβε τό ὄνομα Κωνσταντῖνος.
- β) Στίς 31-7-21 βαπτίστηκε ό γιός τοῦ Ἰωάννη καί τῆς Εὐγενίας Σπηλιοπούλου καί ἔλαβε τό ὄνομα Μάριος-Κωνσταντῖνος.
- γ) Στίς 8-8-21 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Γεωργίου καί τῆς Αἰκατερίνης Πετροκόλλου καί ἔλαβε τό ὄνομα Σοφία-Ἀγάπη.
- δ) Στίς 18-8-21 βαπτίστηκε ό γιός τοῦ Ἐμμανουῆλ καί τῆς Βιργινίας Σιδερῆ καί ἔλαβε τό ὄνομα Μιχαήλ-Χρῆστος.
- ε) Στίς 29-8-21 βαπτίστηκε ό γιός τοῦ Μιχαήλ καί τῆς Σταμάτας Ἀγγελῆ καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἄγγελος-Εὐστάθιος.
- στ) Στίς 2-10-21 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Γεωργίου καί τῆς Θέκλας Σιδερῆ καί ἔλαβε τό ὄνομα Χρυσοβαλάντου-Μαρίνα.
- ζ) Στίς 9-10-21 βαπτίστηκε ό γιός τοῦ Στυλιανοῦ καί τῆς Ἀγγελικῆς Κάγκανη καί ἔλαβε τό ὄνομα Γεώργιος.
- η) Στίς 31-10-21 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Ἄγγελου καί τῆς Ἀγγελικῆς Μανδηλαρᾶ καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἀρσενία.
- θ) Στίς 12-6-2021 τελέσθηκε ό γάμος τοῦ Παναγιώτη Ἀνδρόνη μετά τῆς Ἐλένης-Μαρίας Ρεμούνδου.
- ι) Στίς 2-10-2021 τελέσθηκε ό γάμος τοῦ Γεωργίου Σιδερῆ μετά τῆς Θέκλας Βασιλάκη.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Γιά τούς μῆνες Ἰούλιο τοῦ 2021 ἕως καί Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους, κατέθεσαν τὴν ἀγάπη τους γιά τό προσκύνημα οἱ κάτωθι:

- 1) Χαμπίμπης Παναγιώτης 20 εὐρώ
- 2) Λιανοῦ Εἰρήνη τοῦ Ἀντωνίου 300 εὐρώ
- 3) Βελλιανίτης Χρῆστος 150 εὐρώ
- 4) Χαμπίμπης Παναγιώτης 20 εὐρώ
- 5) Πρεβενιός Βασίλειος 50 εὐρώ
- 6) Χαμπίμπης Παναγιώτης 20 εὐρώ
- 7) Δωρεά 1000 εὐρώ
- 8) Χαμπίμπης Παναγιώτης 20 εὐρώ
- 9) Ἡσαΐας Ἰωάννης 20 εὐρώ
- 10) Στρατογιάννη 300 εὐρώ
- 11) Πρεβενιός Βασίλης 50 εὐρώ
- 12) Χαμπίμπης Παναγιώτης 50 εὐρώ
- 13) Κουφόπουλος Νικόλαος
(εἰς μνήμη Πέτρου Ἑμμ. Κουφόπουλου) 100 εὐρώ
- 14) Κουφόπουλος Νικόλαος
(συνδρομή περιοδικοῦ Ἀργοκοιλιώτισσα 50 εὐρώ
- 15) Σιγάλας Ἀνάργυρος Ἐλευθερίου –
Μαργαρίτου Ἀνδριανή 1000 εὐρώ
- 16) Μανωλᾶς Νικόλαος
(Σταματαντώνη, γιά τὴν ἀποπεράτωση τοῦ Ναοῦ) 200 εὐρώ
- 17) Σταμάτιος Γ. Σφυρόερας, δάσκαλος 50 εὐρώ
- 18) Μαϊτού Ρένα τοῦ Νικολάου 100 εὐρώ
- 19) Κουφόπουλος Νικόλαος
(εἰς μνήμη Νικηφόρου Δ. Μαστρογιαννόπουλου) 100 εὐρώ

20) Άνδρης Νικόλαος του Ίωάννη (Απόλλωνας).....	50	εὐρώ
21) Καλογείτονα Καλλιόπη του Μιχαήλ	500	εὐρώ
22) Μαγκανάρης Ίωάννης του Παντελή	50	εὐρώ
23) Γ.Α.Ψ.Δ.	50	εὐρώ
24) Κική Βασιλείου Μαγγιώρου	50	εὐρώ
25) Μαγκανάρης Ίωάννης	100	εὐρώ
26) Καπετανάκη Σοφία	100	εὐρώ
27) Καρποντίνη Όλυμπία	50	εὐρώ
28) Κανελλόπουλος Σπύρος.....	50	εὐρώ
29) Λογοθέτης Λογοθέτης (εις μνήμη Βρούτση Ίωάννη του Δημητρίου)	50	εὐρώ
30) Πρωτονοταρίου Δέσποινα του Ίωάννη	150	εὐρώ
31) Μελισσουργός Δημήτριος του Στεφάνου	20	εὐρώ
32) Λεγάκη Φλώρα.....	300	εὐρώ
33) Μαρία Μάρκου	70	εὐρώ
34) Κουφόπουλος Κωνσταντίνος του Γεωργίου (του Βασιλακογιώργη)	20	εὐρώ
35) Παρτσινέβελος Γεώργιος	50	εὐρώ
36) Πολυκρέτης Σταῦρος καί Λουκία	50	εὐρώ
37) Άρβανίτη Ούρανία του Μηνᾶ	20	εὐρώ
38) Μαριέττα Μανωλά (γιά κατασκευή πόρτας Αγίας Άννας)	1000	εὐρώ
39) Αἰκατερίνη Πρωτονοταρίου (γιά κατασκευή πόρτας Αγίας Άννας)	500	εὐρώ

**ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1-1-21 ΕΩΣ 31-12-21
ΤΟΥ ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΝΑΞΟΥ**

Όπως προκύπτει από τα Βιβλία του Πανναξιακού Ιερού Προσκυνημάτων Παναγίας Αργοκοιλιωτίσσης Νάξου, τα αποτελέσματα της διαχείρισης από 1-1-21 έως 31-12-21 (σέ εϋρώ) έχουν ως εξής:

A. ΕΣΟΔΑ

Τά έσοδα κατά κατηγορία είχαν:

1. Από δωρεές εϋεργετών, δωρητών κλπ.	28.741,97
2. Από διάθεση κεριών και από δίσκους.....	6.972,9
3. Από πανηγύρεις Ιερού Ναού	9.200
4. Από εκκλησιαστικά είδη και βιβλία.....	3.300
Σύνολο έσόδων	48.214,87
Αποθεματικό προηγούμενων ετών.....	25.139,26
Γενικό σύνολο εισπράξεων	73.354,13

B. ΕΞΟΔΑ

Τά έξοδα της περιόδου είχαν:

1) Μισθός υπαλλήλου και νεωκόρου	7.686,08
2) Αγορά και χυτικά κηροϋ.....	1.437,65
3) Ήλεκτροφωτισμός (ΔΕΗ)	1.229
4) Είδη καθαριότητας	258,8
5) Αγορά εκκλησιαστικών ειδών και βιβλίων.....	
6) Ταχυδρομικά-Μεταφορικά	
7) Γραφική ύλη.....	250
8) Έξοδα πανηγύρεως κλπ. έκδηλώσεων	
9) Τηλεφωνικά έξοδα (ΟΤΕ).....	
10) Συντήρηση Ιερού Ναού και εγκαταστάσεων	871
11) Αγορά σκευών και επίπλων.....	
12) Περιοδικό	1.652,92
13) Νομικές Έποχρεώσεις (2016, 2017, 2018, 2019)	3.060,48
14) Τράπεζα (λειτουργικό κόστος).....	18,70
Σύνολο εξόδων	16.464,63

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΣΤΙΣ 31-12-21 56.889,5

Χριστούγεννα!

Χριστέ μου μέ τή Γέννησή Σου
βοήθηκε καί ἐμεῖς νά ξαναγεννηθοῦμε
μέσ τή ζωή μέ θάρρος νά σταθοῦμε
στόν δρόμο τῆς ἀλήθειας νά βρεθοῦμε.

Στό περιβόλι τῆς ζωῆς βοήθησέ μας
μέ θάρρος νά σταθοῦμε Κύριέ μας
κι ὁδήγησε τά ἐήματά μας
στόν κόσμο τοῦτο νά χαροῦμε ὦ Χριστέ μας!

Εἴν' ἡ ζωή μας ἓνα θαῦμα
τό βλέπουμε στόν ἥλιο στό φεγγάρι
στό οὐράνιο τόξο πού μετά τήν καταιγίδα
προβάλει καί μᾶς φέρνει τήν ἐλπίδα.

Χριστέ μου ἡ ταπεινή μορφή Σου
σκορπᾷ περίσσια καλосύνη
καί ἡ γῆ φωτίζεται ἀπό «Σένα»
μέ ὁμορφιά, ἀγάπη καί γαλήνη.

Βοήθηκε τόν κόσμο Σου Χριστέ μου
νά πορευθεῖ σωστά τόν Γολγοθά Σου
νά ἀνεβῇ ὅσο πιό ψηλά μπορεῖ
καί νά σταθεῖ μέ βλέμμα καθαρό μπροστά Σου.

Ἑλένη Μουστάκη

